

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Η' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 15 ΜΑΪΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 10

ΕΦΗΜΕΡΙΟΙ - ΕΝΟΡΙΑΙ - ΣΥΜΒΟΥΛΙΑ

Είναι γεγονός ότι, από καιρού εις καιρόν, διατυπώνονται παράπονα από άτομα ή 'Εκκλησιαστικά Συμβούλια δια διάφορα προβλήματα, τὰ ὁποῖα δημιουργοῦνται, λόγω σοβαρῶν κάποτε παρεξηγήσεων, μεταξύ τοῦ 'Ιεροῦ Κλήρου καὶ τῶν 'Εκκλησιῶν Συμβουλίων ἢ ἄλλων συναφῶν ἐνοριακῶν ἐπιτροπῶν.

Ἐν τούτοις ὁμως οὐδὲν ἀπὸ τὰ προβλήματα αὐτά, τὰ ὁποῖα κάποτε ἀπειλοῦν καὶ αὐτὴν ταύτην τὴν εἰρήνην τῆς κατὰ τόπους 'Εκκλησίας, δὲν θὰ ἐλάμβανε πραγματικῶς χώραν, ἐὰν καὶ οἱ δύο παράγοντες, τόσο ὁ ἐφημέριος ὅσον καὶ τὸ 'Εκκλησιαστικὸν Συμβούλιον, ἐνεβάθουν περισσότερον εἰς τὰ 'Ιερά καθήκοντά των πρὸς τὴν 'Εκκλησίαν καὶ εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ἑνὸς πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἐὰν ἐξετέλουν αὐτὰ συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τῶν 'Ι. Κανόνων. Διὰ τὰ ἐξασφαλισθῆ δηλαδὴ πλήρης εἰρήνη καὶ ἁρμονία εἰς πᾶσαν ἐνορίαν, πρέπει, νομίζω, νὰ λαμβάνονται ὑπὸ σοβαρὰν ἐποπιν αἱ κάτωθι ὑπομνήσεις, αἱ στηριζόμεναι ἐπάνω εἰς τοὺς θεμελιώδεις καὶ βασικοὺς νόμους τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου 'Εκκλησίας καὶ νὰ ἐφαρμόζονται αὐταὶ ἀπαρεγκλίτως παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἐν πρώτοις ὁ 'Ιερεὺς εἶναι, ὡς γνωστόν, ἕνας πνευματικὸς ἡγέτης τῆς ἐνορίας, ἕνας θρησκευτικὸς Ἀρχηγὸς τῶν ἐνοριτῶν του. Ἡ ἐξουσία του προέρχεται θεόθεν καὶ δίδεται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπόν του, ὁ ὁποῖος, μόνος, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν διορίξῃ ἢ, ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ, νὰ τὸν μεταθέτῃ ἢ νὰ ζητῇ ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ τὴν παραίτησίν του ἀπὸ τὴν ἐνορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφημερεύει. Ὁ 'Ιερεὺς δὲν εἶναι ἕνας ὑπάλληλος τοῦ 'Εκκλησιῶν Συμβουλίου. "Ολαί αἱ πρὸς

αὐτὸν ἐντολαὶ πρέπει νὰ προέρχωνται καὶ νὰ δίδονται εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπὸν τοῦ μόνου. Ἐὰν τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον νομίση ὅτι ὁ Ἱερεὺς ἔχει κάμει κάτι ἄτοπον ἢ ἄδικον ὑπὸ οἰανδήποτε ἔποσιν, πρέπει νὰ ἐκθέσῃ τοῦτο, μὲ τρόπον φρόνιμον, εἰς τὸν Ἐπίσκοπὸν τοῦ καὶ ὁ Ἐπίσκοπος νὰ λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα.

Τὸ Ἐκκλ. Συμβούλιον ἐκλέγεται διὰ νὰ βοηθῇ τὸν Ἱερέα νὰ φροντίξῃ ἀπερίσπαστος διὰ τὴν ψυχικὴν καλυτέρευσιν τοῦ ποιμνίου τοῦ πρωτίστως, ἀλλ' ἐξ ἄλλου νὰ φροντίξῃ ἐπίσης ὁ Ἱερεὺς καὶ διὰ τὰ οἰκονομικὰ τῆς ἐνορίας. Τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον δὲν πρέπει καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ἐντολὴν εἰς τὸν Ἱερέα ὅσον ἀφορᾷ τὸ πῶς καὶ πότε καὶ διὰ ποῖον πρόσωπον θὰ τελέσῃ Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας ἢ Ἱ. Μυστήρια ἢ πῶς θὰ ὀργανώσῃ τὸ Κατηχητικὸν τοῦ Σχολείου ἢ τοὺς Ψάλτας ἢ τὴν Χορωδίαν ἢ πῶς θὰ ὀργανώσῃ οἰονδήποτε θρησκευτικὸν πρόγραμμα ἢ ἐκκλησιαστικὴν συγκέντρωσιν. Εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Ἱερεὺς λαμβάνει τὴν ἐντολὴν ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπὸν τοῦ, μόνου, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ εἶναι ὑπεύθυνος καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον ζητεῖ ὁδηγίαν περισσοτέρας.

Τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον δὲν ἔχει ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ προσλαβάνῃ, χωρὶς διοριστήριον ἐπισκοπικὸν ἔγγραφο, Ἱερέα ἢ νὰ ἀπολύῃ αὐτὸν. Ὡς ἀντιπροσωπεῖον τὴν ἐνορίαν τὸ Ἐκκλησ. Συμβούλιον πρέπει διὰ τοῦ Ἱερέως νὰ φέρῃ εἰς γνῶσιν τοῦ Ἐπισκόπου τὰ ἐκάστοτε ζητήματα καὶ ὁ Ἐπίσκοπος, κατόπιν προσεκτικῆς, δικαίας καὶ ἀπροκαταλήπτου ἐξετάσεως τῶν παραπόνων, θὰ ἐνεργήσῃ ἀναλόγως τὰ δεόντα. Πολλὰ ζητήματα θὰ ἐλύοντο καὶ θὰ ἀπεφεύγοντο, ἐὰν ἐγκαίρως ἐφέροντο εἰς γνῶσιν τοῦ Ἐπισκόπου καὶ ὄχι τὴν τελευταίαν — τελευταίαν στιγμὴν ὅπως γίνεται ἀτυχῶς σήμερον εἰς μερικὰς περιφερείας.

Ὁ Ἱερεὺς, καὶ εἰδικῶς ὁ Ἱερεὺς τῶν μεγάλων πόλεων, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ παρενρίσκειται εἰς τὰς τοπικὰς ἢ Γενικὰς Ἐκκλ. Συνελεύσεις τῆς Μητροπόλεως ἢ Ἀρχ. πῆς (ὅπως παρενρίσκειται καὶ εἰς τὰς συνεδρίας τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου).

Ἡ παρουσία τοῦ ἱερέως εἰς τοιαῦτα συνέδρια, τὰ ὁποῖα εἶναι καὶ ὡσὰν φροντιστήρια, εἶναι ἀπαραίτητος, εἶναι βασικὴ διὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀξιοπρέπεια τοῦ ἱερέως εἶναι καὶ ἀξιοπρόεπεια τῆς Ἐκκλησίας καὶ πρέπει νὰ διατηρῆται αὕτη καθ' ὅλας τὰς περιπτώσεις, καθ' ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ παντοῦ. Ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ λαμβάνῃ ὅλην τὴν δυνατὴν οἰκονομικὴν βοήθειαν, διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὰς ἀνάγκας του. Ἀκόμη καὶ ὅταν μία Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ νομίζῃ ὅτι ὁ Ἱερεὺς δὲν κάμνει τὰ καθήκοντά του ὅπως πρέπει, ἀκόμη καὶ τότε δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κριτικῶρ ἢ νὰ τοῦ στέρησῃ πράγματα τὰ ὁποῖα σήμερον θεωροῦνται ἀπαραίτητα. Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ δείξουν τὰ μέλη τοῦ Ἐκκλ. Συμβουλίου ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν Λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, ἀλλὰ νὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὸν οἰκεῖον Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος θὰ κρίνῃ συμφώνως πρὸς τοὺς Νόμους καὶ τὴν Ἱ. Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε δηλ. ἐντολὴ πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπον, ὁ ὁποῖος εἶναι καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ κατ' ἐντολήν τοῦ ὁποίου ὁ Ἱερεὺς διοικεῖ μέρος τῆς Ἐπισκοπῆς του, ἥτοι τὴν ἐνορίαν.

ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΠΟΛΥΖΩ·Ι·ΔΗΣ

Ἐπίσκοπος Νύσσης

«Λαρίσης σε πρόεδρον, καὶ πολιουχον λαμπρόν, ἡ χάρις ἀνέδειξεν, ὡς Ἱεράρχην σοφόν, παμμάκαρ Ἀχιλλιε· σὺ γὰρ τὸ τῆς Τριάδος, ὁμοούσιον κράτος, θαύμασί τε καὶ λόγοις, κατετρόνωσας κόσμῳ. Ἦν Πάτερ ἐξευμενίζου, τοῖς σέ γεραίρουσι»

(Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου Λαρίσης, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου),

«Μαρτυρίῳ ἀνύσας τὸν ἀγῶνα Θαλέλλαιε, ἦσχυνας εἰδώλων τὴν πλάνην, τῇ γενναίᾳ ἀθλήσει σου· καὶ ὤφθης ἰαμάτων θησαυρός, παρέχων τὰς ἰάσεις δωρεάν, τοῖς προστρέχουσιν ἐν πίστει τῷ σῶ ναῶ, καὶ πόθῳ ἀνακράζουσι· δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σέ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα»

(Ἀπολυτίκιον Θαλλελαίου Μάρτυρος, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ).

ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΤΟΣ 1959 : ΕΞΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ

Τὴν 21ην τοῦ παρόντος μηνὸς Μαΐου εορτάζομεν, ὡς γνωστὸν, τὴν μνήμην τῶν ἁγίων Βασιλέων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης. Καί-
τοι δὲ καὶ ἄλλοι Βασιλεῖς τοῦ χριστιανικοῦ Βυζαντίου ἐτιμήθησαν
ὡς Ἅγιοι ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐξ εὐγνωμοσύνης πρὸς ὅσα ὑπὲρ
αὐτῆς ἔπραξαν καὶ εἰς ἀναγνώρισιν τῆς πολυτίμου συμβολῆς των
εἰς τὴν ἐξέλιξιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολι-
τισμοῦ, ἐν τούτοις, μόνον ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἡ μήτηρ του
ἁγία Ἑλένη τιμῶνται τόσον ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος.
Οὕτως, εἰς τὰ ἐν χρήσει λειτουργικὰ βιβλία μόνον διὰ τοὺς δύο τού-
τους ἁγίους Βασιλεῖς διεσώθησαν μέχρι τῆς σήμερον ὕμνοι ἐκκλησια-
στικοί, ψαλλόμενοι κατὰ τὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης των, πολλοὶ ναοὶ
ἔχουν ἰδρυθῆ, πανταχοῦ σχεδὸν τῆς Ἑλλάδος πρὸς τιμὴν των καὶ
πλεῖστοι Ἕλληνες ὀρθόδοξοι φέρουν τὰ ὀνόματά των, θεωροῦντες
αὐτοὺς ὡς προστάτας καὶ πνευματικούς των κηδεμόνας. Καὶ τὸ πρᾶ-
γμα εἶναι εὐνόητον, ἂν ληφθῆ ὑπ' ὄψει, ὅτι ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος
πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ δημιουργημὰ τῆς μητρὸς του ἁγίας Ἑ-
λένης, ὑπῆρξεν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἔθεσε τέρμα ὀριστικὸν εἰς
τὴν ἀμείλικτον καταδίωξιν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ὑπὸ τῆς
ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἀλλὰ καὶ ἔθεσε τὰς βάσεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων
ἔθεμελιώθη καὶ ἀνεπτύχθη τὸ πρῶτον χριστιανικὸν Κράτος. Ἡ
Ἑλληνικὴ Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία, ἡ ὁποία, μὲ κέντρον τὴν Κων-
σταντινούπολιν, ἐχρησίμευσεν ὡς κοιτῆς καὶ ἐργαστήριον τοῦ
νέου πολιτισμοῦ, ποῦ προῆλθεν ἀπὸ τὴν σύμπραξιν καὶ τὴν συν-
ένωσιν τοῦ χριστιανικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος.

Ὁ Χριστιανισμὸς ὀφείλει εἰς τὸν Μέγαν Κωνσταντῖνον τὴν
ἀπαλλαγὴν του ἀπὸ τὰ δεινὰ τῶν διωγμῶν καὶ τὴν ἀναγνώρισιν
του ὡς ἐλευθέρου πλέον καὶ ἐπιτρεπομένης θρησκείας καὶ ἡ Χριστιανι-
κὴ Ἐκκλησία ἀνέκτησε τὰ ἱερά της, ὅσα κατὰ τὴν προηγηθεῖσαν

ἐποχὴν τῶν διωγμῶν εἶχον δημευθῆ ὑπὸ τῆς ρωμαϊκῆς ἐξουσίας, ἀπέκτησε δὲ καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν κινήσεων τῆς ὄχι μόνον διὰ τὴν πνευματικὴν διακυβέρνησιν τοῦ ποιμνίου τῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ὀφείλει, κατὰ βάσιν, εἰς τὸν ἔξοχον ἐκεῖνον χριστιανὸν καὶ ἀνθρωπιστὴν Βασιλέα τὴν ἀναβίωσιν, τὴν ἀνασυγκρότησιν του ὡς Ἔθνους, μὲ ἀποτέλεσμα μίαν χιλιετῆ περίπου ἐπικράτησιν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου. Ὡστε, ἡ ἑορτὴ τῶν ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἐὰν εἶναι μία μεγάλη θρησκευτικὴ ἑορτὴ δι' ὅλους τοὺς Ὀρθοδόξους λαοὺς, εἶναι δ' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ἰδιαιτέρως, μία εὐκαιρία ἀναπολήσεως τῶν ὅσων ὀφείλομεν εἰς τὴν χριστιανικὴν μας θρησκείαν, τῆς ὁποίας ὑπερασπισταὶ καὶ προστάται ἐπισημότατοι ὑπῆρξαν οἱ κατ' αὐτὴν τιμῶμενοι, πρῶτοι ἐκεῖνοι χριστιανοὶ Βασιλεῖς. Δικαίως δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη ἔχει προσλάβει καὶ διὰ τὴν Ἐκκλησίαν μας καὶ διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν τὴν ἐπισημότητα καὶ τὴν δημοτικότητα, ἡ ὁποία τὴν χαρακτηρίζει.

Μόνον ὅσοι δὲν γνωρίζουν τὴν Ἱστορίαν ἢ ὅσοι δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ κρίνουν τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα διεδραματίσθησαν κατ' αὐτὴν, μόνον αὐτοὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμήσουν τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἔχει διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν τὸ ρηξικέλευθον καὶ μεγαλεπήβολον ἐγχείρημα τοῦ Μεγ. Κωνσταντίνου νὰ μεταφέρῃ εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὴν ἔδραν τοῦ ἐνοποιημένου πλέον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τοῦ Ρωμαϊκοῦ Κράτους καὶ νὰ καταστήσῃ τὸ ἑλληνικὸν Βυζάντιον πρωτεύουσαν τῆς Αὐτοκρατορίας.

Ἡ διχόνοια καὶ αἱ διαιρέσεις εἶχον ἤδη βαθμηδὸν διαλύσει τὸ ἑλληνικὸν μεγαλόρρημα τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου καὶ ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ μικροπολιτεῖαι τῆς κυρίως Ἑλλάδος ὑπέκυψαν εἰς τὸν ὄγκον τοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἀναπτυχθέντος ρωμαϊκοῦ κολοσσοῦ, ὁλόκληρος δὲ ἡ Ἑλλὰς εἶχε γίνῃ μία ρωμαϊκὴ ἐπαρχία, χωρὶς καμίαν πολιτικὴν ὄντοτητα, σκλάβα τῆς τύχης, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχον δημιουργήσει τὰ ἴδια τὰ τέκνα τῆς.

Ἡ παλαιὰ ἐθνικὴ θρησκεία εἶχε χάσει τελείως τὸ κύρος τῆς καὶ δὲν ἦτο πλέον εἰς θέσιν ν' ἀσκήσῃ καμίαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων διὰ τὴν συγκράτησίν των ἀπὸ τὸν ὄλεθρον, εἰς τὸν ὁποῖον

μοιραίως ἐφέροντο μὲ τὰς διαμάχας, πού τοὺς κατέτρωγον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, εὐθύς ὡς ἀνεγνώρισε καὶ ἀπεδέχθη τὴν χριστιανικὴν ἀλήθειαν, εἶδεν ἐπίσης εἰς αὐτὴν καὶ τὴν μοναδικὴν δύναμιν, ἢ ὁποῖα ἦτο δυνατόν νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν πραγματικὴν πρόοδον τοῦ κόσμου, τοῦ ὁποίου τὴν διακυβέρνησιν μὲ τόσον θαυμαστὸν τρόπον εἶχεν ἀναθέσει εἰς αὐτὸν ὁ Θεός. Δι' αὐτὸ καὶ μετέφερε τὸ πολιτικὸν του κέντρον ἀπὸ τὴν Ρώμην, ὅπου ἀκόμη ὑπερίσχυον αἱ εἰδωλολατρικαὶ δυνάμεις, εἰς τὴν ἑλληνικὴν Ἀνατολήν, ὅπου ὁ Χριστιανισμὸς εἶχεν ἤδη ὀριστικῶς ἐπικρατήσει. Ἐπέδειξε δὲ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐνότητος αὐτῆς, χάριν τῆς ὁποίας καὶ συνεκάλεσε τὴν Α' ἐν Νικαίᾳ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον.

Ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐκείνην στιγμὴν τῆς μεταθέσεως τοῦ κέντρον τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Ἀνατολήν, ἤρχισε νέα πλέον περίοδος διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ὁ ὁποῖος, ὅλον ἐν καὶ περισσότερον ἐνισχυόμενος ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας τοῦ Χριστοῦ, πού τοῦ εἶχε φέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, κατάρθωσε ν' ἀναβιώσῃ μέσα εἰς τὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς νέας καταστάσεως καὶ νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ προσκήνιον τῆς ἱστορίας τῶν ἐθνῶν, μὲ νέαν δύναμιν καὶ μὲ νέαν μορφήν. Χωρὶς ὑλικούς ἀγῶνας, χωρὶς πόλεμον καὶ αἵματα, ὁ ἔως τότε ὑπόδουλος Ἑλληνισμὸς εὐρέθη τώρα ἐλεύθερος καὶ κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, δύναμις ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ πανίσχυρος μέσα εἰς τὸν κόσμον, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, μὲ τεραστίαν δὲ καὶ ἀκαταμάχητον ἐσωτερικὴν ἀντοχήν, τὴν ὁποίαν τοῦ ἐξησφάλιζεν ἡ συνεκτικὴ ἰκανότης τῆς νέας θρησκείας καὶ τὴν ὁποίαν ἐνεσάρκωνεν ἡ Χριστιανικὴ τοῦ Ἐκκλησία. Καὶ ἐκράτησεν αὐτὸ τὸ θαῦμα ἐπὶ χίλια περίπου ἔτη. μέχρις ὅτου, διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους μόνον ὁ Κύριος γνωρίζει ἀκριβῶς—ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι εἰκασίας μόνον δυνάμεθα νὰ κάμνωμεν ἐρμηνεύοντες τὰ φαινόμενα, χωρὶς νὰ εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ εἰσδύσωμεν εἰς τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου!— ἐπῆλθεν ἡ συμφορὰ τῆς τουρκικῆς κατακτῆσεως, τὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς εἶχον προετοιμάσει αἱ ἀδυναμίαι τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸν ὁδοστρωτῆρα τῆς ἀλλοφύλου καὶ ἄλλο-

θρήσκου δουλείας, ἡ ἐνότης τοῦ Ἔθνους δὲν ἐχάθη. Διότι τοῦ ἐστάθη φύλαξ ἀκοίμητος καὶ στοργικὴ μήτηρ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία «ὡς ἡ ὄρνις» ἐκράτησεν ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς τὰ ὑπόδουλα τέκνα τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὰ ἐβοήθησεν, ὥστε νὰ μὴ χάσουν μήτε τὴν ἐθνικὴν των συνείδησιν, μήτε τὴν ἐθνικὴν των γλῶσσαν, μήτε τὰς ἐθνικὰς των παραδόσεις. Μὲ τὴν δύναμιν δὲ καὶ μὲ τὴν θέρμην τῆς πίστεως τὰ ἐκράτησεν ὄρθια, μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν κατακλυσμὸν τοῦ αἵματος καὶ τῶν δακρύων, μέχρις ὅτου ἦλθε καὶ πάλιν «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου», διὰ νὰ ἐπιζητήσῃ ἀποτελεσματικὰ τὴν ἀποτίναξιν τοῦ ξενικοῦ ζυγοῦ.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅχι μόνον τι ἔπραξεν ἡ Ἐκκλησία μας διὰ τὸν λαόν της κατὰ τὸ διάστημα τῆς δουλείας καὶ εἰς τὰ χρόνια τῆς ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, ἀλλὰ καὶ ὕστερα, εἰς ὅλας τὰς δυσκόλους στιγμάς, πού ἀντιμετώπισε τὸ ἐλεύθερον τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Γνωρίζομεν, ἐπίσης, ὅλοι ποίαν δύναμιν ἀποτελεῖ ἡ Ἐκκλησία μας καὶ διὰ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο τμῆμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πού εἶναι διεσπαρμένον εἰς ὅλην τὴν ὑδρόγειον, καὶ μὲ πόσῃ ἀφοσίωσιν καὶ στοργῇ οἱ ἀπόδημοι ἀδελφοί μας ἀποβλέπουν εἰς ὅ,τι τοὺς φέρει εἰς ἐπαφὴν καὶ εἰς σύνδεσμον μὲ τὴν Ἐκκλησίαν των. Ἀλλὰ καὶ πολλὸν πρόσφατον παράδειγμα τῆς δυνάμεως, πού ἔχει διὰ τὸ Ἔθνος μας ἡ Ἐκκλησία, ἔχομεν ἐνώπιόν μας, τὴν μόλις λήξασαν ἐποποιίαν τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος, πού καὶ ἐκρατήθη μὲ τὴν πνοὴν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔχει τὴν συνέχειάν της εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς συγκροτήσεως καὶ τῆς ἐξασφαλίσεως τῆς εὐημερίας τῆς ἐλευθέρου Κυπριακῆς Δημοκρατίας, πού προῆλθεν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα ἐκεῖνον.

Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι παρὰ κρίκοι ὀλόχρυσοι πού μᾶς συνδέουν μὲ τὴν ἔνδοξον ἐκείνην γραμμὴν, πού ἐχάραξεν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, τὸ ἔνδοξον τέκνον καὶ τὸ πνευματικὸν δημιουργημὰ τῆς μητρὸς του ἁγίας Ἐλένης. τῶν ὁποίων τὴν ἱερὰν μνήμην δικαίως τιμᾷ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἰδιαιτέρως σέβεται καὶ εὐλαβεῖται ὁ πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του Ἑλληνικὸς λαός.

(ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα σοῦ ἔγραψα προηγουμένως, μέσα στὴν κολυμβήθρα ποὺ ἐτάφη γιὰ πάντα ὁ παλαιὸς τῆς ἀμαρτίας ἄνθρωπος καὶ ἀνεστήθη ὁ ὠραῖος, ὁ ἀγνός, ἐμπήκαμε ὅλοι, ἱερεῖς καὶ μή, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀνεφέραμε στὴ νέα ζωὴ. Ὁ ἀβάπτιστος δὲν σώζεται. Ἀλλὰ καὶ ὁ προδότης τοῦ βαπτίσματος δὲν σώζεται, γιὰτὶ ἐγκατέλειψε τὸ Θεὸ καὶ ἐγκατέλειφθη ὑπ' αὐτοῦ. Ποιὰ εἶναι ἡ σημασία τοῦ Βαπτίσματος, εἶπαμε. Ἄς ρίξουμε, ὅμως μιὰ τελευταία ματιὰ στὸ ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης: Ἀδελφοί, γράφει ὁ Ἀπόστολος, ὅσοι βαπτισθήκαμε στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, στὸ θάνατό του βαπτισθήκαμε. Τὶ σημαίνει ἡ φράσις αὐτή; Τὸ λέγει ὁ ἴδιος «συνετέφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, αὐτῶ καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν». Δηλαδή ἡ κολυμβήθρα εἶναι τάφος τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὅπως ὁ Κύριος ἐσταυρώθη, ἐτάφη καὶ ἀνέστη, ἔτσι κι' ἡμεῖς θαπτόμεθα μέσα στὴν κολυμβήθρα νεκρωμένοι, γιὰ νὰ βγοῦμε καινούργιοι, ἀναγεννημένοι, ἔνδοξοι, ἀγνοί, φωτισμένοι, ἐνισχυμένοι πλέον στὴν θέλησι ν' ἀνεβῶμε τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς τοῦ Χριστοῦ. Μέσα στὴν κολυμβήθρα ἐτάφη τὸ σῶμα τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀνέστη ὁ ἄνθρωπος τῆς πνευματικῆς ζωῆς, τῆς ἀθανασίας. Αὐτὸς ὁ τύπος τῆς κολυμβήθρας μᾶς λέγει πολλὰ τὰ σωτηριώδη. Ἡ συσταύρωσις φέρνει τὴν ἀπελευθέρωσι ἀπὸ τὴν δουλείαν τῆς ἀμαρτίας, τὴν ἀνάστασι μας. Ὅποιοι πεθαίνει δὲν αἰσθάνεται τὴν ἐξουσία τῆς ἀμαρτίας. Ἐφ' ὅσον πεθάναμε μὲ τὸ βάπτισμά μας μαζὶ μὲ τὸ Χριστό, πιστεύουμε ἀκράδαντα πῶς καὶ μαζὶ μὲ τὸ Χριστό θὰ ζήσουμε. Γιὰτὶ Ἐκεῖνος μετὰ τὴν ἀνάστασί του δὲν πεθαίνει πλέον, ὁ θάνατος δὲν τὸν ἐξουσιάζει. Πεθαμένο, λοιπόν, τὸ σῶμα μας καὶ θαμμένο στὴν κολυμβήθρα, βγαίνει στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ ἀναστημένο, ζωντανό, μὲ μιὰ ζωὴ ἀθάνατη κοντὰ στὸ Χριστό. Αὐτὰ γράφει ὁ Παῦλος.

Ἀπ' αὐτά, ἀδελφέ, τί συμπεραίνει; Ἀπλούστατα! Σὰν Χριστιανὸς δὲν πρέπει νὰ δώσης στὸ Σατανᾶ τὴν ἐξουσία καὶ τὴ δύναμι καὶ τὸ δικαίωμα νὰ σὲ πλησιάσῃ κἂν μετὰ τὸ βάπτισμά σου, γιὰτὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ. Μπορεῖς νὰ καταλάβῃς τὸ κρίμα. Νὰ σκοτώσῃ ἕναν ἀγνό, ἕναν ἠθικό, ἕνα καθαρὸ καὶ διαφανῆ ἄνθρωπο ποὺ ἀνήκει πιά στὸ Χριστό. Καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ ὄχι γιὰτὶ ὁ Σατανᾶς ἔχει τὴ δύναμι νὰ σὲ ἐκβιάσῃ καὶ νὰ σὲ νικήσῃ, ἀλλὰ γιὰτὶ σὺ ὁ ἴδιος παρεχώρησες τέτοιο δικαίωμα, τοῦ ἔδωσες διευκολύνσεις

νά μπῆ στήν αὐλή σου, τὸ κλειδί νά μπῆ στοῦ σπίτι σου, τὸ θάρρος νά προχωρήσῃ στήν κρεββατοκάμαρά σου, τὴν ἀδιαντροπιὰ νά γλιστρήσῃ, ποῦ παρακαλῶ; στήν ἀγιασμένη σου καρδιά. Ἐπόμενον, λοιπόν, ν' ἀντιστραφοῦν οἱ ὄροι. Ἐσὺ μὲν ἐνέκρωσες, ἐσκότωσες τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας μετὰ τὴν δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁ Σατανᾶς μετὰ τὴν δική σου θέλησι σκότωσε τὸν καινούργιο σου ἄνθρωπο. Φοβερὸ καὶ νὰ τὸ συλλάβῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἀδελφέ. Γιατὶ ἐπὶ τέλους, ὁ εἰδωλολάτρης, ὁ Ἑβραῖος ὁ κάθε ἀλλόθρησκος, ποῦ δὲν πίστεψε στοῦ Χριστοῦ καὶ δὲν ἐβαφτίστηκε στοῦ ὀνόματος τῆς ἁγίας Τριάδος, δὲν ἔχει ἐλπίδα σωτηρίας, ζῆ στήν ἄγνοια, ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χέρι του. Στὴ Βουλὴ του ἐναπόκειται ἡ σωτηρία τους. Ἐκεῖνος εἶναι ὁ Κριτής, καὶ ἐμεῖς δὲν ἔχουμε λόγον. Γιὰ μᾶς ὅμως εἶναι ξεκαθαρισμένα τὰ πράγματα. Εἴμαστε κατατοπισμένοι, φωτισμένοι, κρατοῦμε τὴν ξεσκεπασμένην σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὸν Κύριόν μας Ἀλήθεια, γνωρίζουμε κατακάθαρα καὶ χωρὶς κανένα προκάλυμμα τίς συνέπειες τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀρνήσεώς μας. Ὅταν λοιπόν, βγήκαμε ἀπὸ τὴν κολυμβήθρα καινούργιοι ἄνθρωποι καὶ υπεγράψαμε τὸ συμβόλαιον, ποῦ στηρίζεται στὴ σφραγίδα τῆς αἰωνιότητος, τί λές; Μήπως ἐμεῖς οἱ ἴδιοι αὐτὸ τὸ συμβόλαιον ποῦ υπέγραψεν ὁ Θεὸς κι' ἐμεῖς, τὸ ἀκυρώσαμε ἀπ' τῆς πλευρᾶς τῶν σχέσεών μας μετὰ τοῦ Θεοῦ, ξαναγυρίσαμε στοῦ σῶματος τῆς ἁμαρτίας, τὸ καταραμένο, τὸ ἀφωρισμένο; Ὅα σοῦ ὑπενθυμίσω καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη φοβερώτερον, γιατί τῶχεις μπροστά σου ὀλοζώντανον, ἀλλ' ἴσως, λόγῳ τῆς συνηθείας, κατήντησε τύπος γιὰ σένα. Ποιὸ ἄλλο; Τὸ ὅτι τὸ παιδάκι, δηλαδὴ ἐσὺ καὶ ἐγὼ μετὰ ἀπ' τὸ βάπτισμά του ἅν χριστιανούλι ἐνοῦται ἐπίσημα μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Κοινωνεῖ τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Ἔτσι ὀλοκληροῦται ἡ μεγίστη, ἡ τρισεμγίστη, ἡ ἀνείπωτη δωρεὰ τοῦ Θεοῦ στον ἄνθρωπον, τοῦ Πατέρα στοῦ παιδί του. Στις φλέβες του ῥέει τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου. Στὴν καρδούλα του, στὰ κύτταρά του, στοὺς ἰστούς του, στον ὅλον ἄνθρωπον, καὶ, πρὸ παντός, στὴν ἀθάνατη ψυχὴ του. Κατάλαβες ἀδελφέ; Πρὸ παντός σὺ ὁ Ἱερεὺς, τὰ ζῆς αὐτὰ λόγῳ τῆς ἀποστολῆς σου, πιδ ζωντανὰ ἀπ' τὸν καθένα. Σᾶν Χριστιανὸς λοιπόν τώρα πρὶν γίνῃς Ἱερεὺς, αὐτὰ τὰ εἶχες ὑπ' ὄψιν σου; Κάποιος σ' ἕνα γράμμα του σημειώνει ἀντιδραστικά, ἀμυνόμενος τῆς ἀγνοίας του, πὰς σ' αὐτὸ φταῖνε οἱ Ἀρχιερεῖς. Αὐτὸ εἶναι πονηρὸ καὶ σκληρὸ. Γιατὶ, δυστυχῶς, ὁσάκις μᾶς πιάνει ἡ τσιμπίδα τῆς ἐνοχῆς καὶ τῆς εὐθύνης, τὰ φορτάνουμε ἄλλοι στοῦ Δεσπότη, καὶ ἄλλοι στοῦ Σατανᾶ κλπ. λές καὶ δὲν εἴμαστε ἐλεύθεροι μυαλωμένοι καὶ σὲ θέσι νὰ ξέρομε κάτι χονδροπράγματα. Δὲν χρειάζεται, ἀγαπητέ μου, βάθος θεολογικῆς

σοφίας καὶ πλάτος φιλοσοφικῆς καταρτίσεως προκειμένου νὰ κρατήσης τὸν ὄρκο πού ἔδωσες ἐσύ, ἐγὼ ὅλοι μας. Αὐτὰ εἶναι προσωπικὰ ζητήματα, καὶ στὰ προσωπικὰ ὁ πλέον ἡλίθιος γίνεται ἔξυπνος. Ἀλλὰ τὴν ἐξυπνάδα του, βλέπεις, τὴ μεταστρέφει, σὲ πονηρία καὶ οἱ δικολαβισμοὶ νομίζει πὼς τοῦ ἐλαφρώνουν τὴ βαρεῖα συνειδησι μὲ τὴν ἀπάτη πού ἔκαμαν εἰς βάρος τῆς Ἐκκλησίας των, ἐνῶ ξέρει σὲ τί βάραθρο ὀδηγεῖ ἢ προδοσία, ἢ σατανικὴ δικαιολογία, τὰ «δὲ βαρύνεσαι!» Ἐγὼ προσωπικῶς δὲ βρῆκα, ἐκτὸς ἐλαχίστων, ἐλαχιστοτάτων ἐξαίρεσεων, κανένα παπᾶ-συγχωρῆστε με-βλάκα. Εἶναι ὅλοι ἔξυπνοι, τετραπέρατοι, δροσερότατοι ἐγκέφαλοι, καὶ προκειμένου νὰ τακτοποιήσουν τὰ οἰκονομικὰ τους πράγματα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀδιαφορία τοῦ Ἐπισήμου Κράτους κάνουν πολυπλόκους ἀλγεβρικοὺς συνδυασμοὺς γιὰ νὰ ξεπεράσουν τὸ φράγμα τῆς φτώχειας. Ἐννοῶ τοὺς ἱερεῖς περισσότερον τῆς ὑπαίθρου, γιὰτὶ τῶν πόλεων δὲν ἄκουσα νὰ παραπονοῦνται, λοιπόν, ἓνας τέτοιος ἐγκέφαλος, πὼς βρίσκεται σὲ διαρκῆ ἐγρήγορσι γύρω ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ του, τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα, ἐνῶ ὑποκρίνεται ἄγνοια σὲ ζητήματα πού τὸν ἀφοροῦν ἀμέσως καὶ τοῦ στοιχίζου ἀμέσως τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν; Πῶς, ἓνας κατὰ τεκμήριον τοῦλάχιστον πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀποδεικνύεται σοφὸς στὴν οἰκονομία τῶν ὑλικῶν, οἰκογενειακῶν του προβλημάτων καὶ ζητημάτων καὶ κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει τὴν τεραστίαν εὐθύνη ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ ξέρει, καὶ τ' αὐτιά του βουίζου, ἀκατάπαυστα τὰ λόγια τοῦ αἰωνίου Παύλου «ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε» πού σημαίνουν «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»; Δὲν ξέρω ἂν σοβαρολογῆ στὸ γράμμα του ὁ ἀδελφὸς μὲ τὸ νὰ μετατοπίζη στὸ ζήτημα τῆς ψυχικῆς του σωτηρίας τὸ βᾶρος στοὺς ὤμους τοῦ Ἀρχιερέως του. Αὐτὸ πού ξέρω καὶ τὸ σημειῶνω ἀνοιχτὰ εἶναι τοῦτο: ὅτι δὲν πρέπει, πρὸ παντὸς ἐμεῖς οἱ Ἱερεῖς νὰ παίζουμε μὲ τὰ κάρβουνα, ὅλοι μπορεῖ νὰ προβάλλουν λόγια ἀπολογίας, ἐμεῖς ὄχι! Γιὰτὶ ἐπὶ τέλους κάτι πρέπει νὰ μᾶς τράβηξε γιὰ νὰ ρασσοφορεθῶμε. Καὶ τὸ κάτι αὐτό, πρέπει νὰ εἶναι μιὰ ἐξώκοσμος κλήσις καὶ μιὰ ψυχικὴ, δική μας κλίσις. Στὸν ἱερὸ Κλῆρο μπήκανε καὶ μπαίνουν κατηγορίες-κατηγορίες ἀνθρώπων. Δὲν θὰ χάσουμε καὶ τίποτε νὰ τίς παρουσιάσουμε ἀδελφικὰ στὰ μάτια μας, στὰ μάτια ὄλων. Πιστεύω πὰς καλὸ θὰ προκύψη, γιὰτὶ ἡ αὐτοκριτικὴ ὀδηγεῖ στὸν αὐτοέλεγχον, καὶ αὐτὸς στὸν αὐτοκαθαρισμό.

Ποιὲς κατηγορίες, λοιπόν, μπαίνουν στὸν ἱερὸ Κλῆρον; Στὸ ἄλλο μου γράμμα.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ καὶ εὐχὰς Χ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ “ΛΕΙΜΩΝΑ,,

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

Ο ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΔΕΛΦΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ἐπήγαμε στὸν ἀββᾶ Ἀθανάσιο στὸ μοναστήρι τοῦ Πατέρα μας ἁγίου Σάββα καὶ μᾶς διηγήθηκε πὼς ἄκουσε τὸν ἀββᾶ Ἀθηνογένη τὸν ἐπίσκοπο τῶν Πετρῶν καὶ γιὸ τῆς Μητέρας Δαμιανῆς νὰ λέη αὐτό·

Ἡ μητέρα μου, ποὺ τὸνομά της ἦτανε Ἰαννία, εἶχεν ἓνα ἀδελφὸ ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἀδελφιο καὶ ἦτανε Ἐπίσκοπος τῆς Ἀρραβῆσου. Κάποτε λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος αὐτὸς ἐπῆγε στὸ μοναστήρι τῆς ἀδελφῆς του, γιὰ νὰ τὴν ἰδῆ. Καὶ καθὼς ἔμπαινε, βλέπει στὸ μεσαῦλι τοῦ μοναστηριοῦ, μιὰν ἀδελφή ποὺ τὴν εἶχε πειράξει ὁ δαίμονας καὶ ἦτανε πεσμένη κατάχαμα. Ἐφώναξε λοιπὸν ὁ Δεσπότης τὴν ἀδελφή του καὶ τῆς λέει·

— Πῶς τὸ βαστᾶ ἡ καρδιά σου νὰ βλέπῃς τὴν ἀδελφή αὐτὴ νὰ τὴ βασανίζῃ ἔτσι τὸ δαιμόνιο καὶ νὰ τὴν πιάνῃ τέτοιο κακό; Ἡ μήπως δὲν τὸ ξέρεις, πὼς σὰν ἡγουμένη ποὺ εἶσαι ἐπάνω σου πέφτει τὸ κρῖμα καὶ πὼς ἐσὺ τὴν ἔχεις τὴν εὐθύνη γιὰ ὅλες τὶς ἀδελφές;

— Κι' αὐτὴ τ' ἀπάντησε — Καὶ τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγὼ στὸ Δαίμονα; Κι' ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἀποκρίθηκε καὶ τῆς εἶπε — Καὶ τί κάνεις λοιπὸν τόσα χρόνια ποὺ εἶσαι κλεισμένη ἐδῶ μέσα;

Κι' ἀφοῦ προσευχήθηκε, τὴν ἀπάλλαξε τὴν ἀδελφή ἀπὸ τὸ δαιμόνιο.....

Ὁ ἴδιος αὐτὸς Ἀθανάσιος μᾶς διηγήθηκε γιὰ τὸν Ἐπίσκοπον αὐτὸν Ἀδελφιο, πὼς ἄκουσε τὴν ἀδελφή του Ἰαννία ν' ἀνιστορᾶ τοῦτο·

— «Ὅταν ἐξωρίσθηκε στὴν Κουκουσὸ ὁ Πατριάρχης τῆς Πόλης ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἔμεινε στὸ σπίτι μας. Κι' ἐδοξάζαμε τὸ Θεὸ ποὺ μᾶς καταξίωσε

σ' αὐτὸ καὶ γιὰ τὴ φιλία καὶ τὴν ἀγάπη πού μᾶς ἐφανερώσε.

Ἔλεγε λοιπὸν ὁ ἀδελφός μου ὁ Ἀδελφίος· «ὅταν ὁ μακάριος Ἰωάννης ἀπόθανε στὴν ἐξορία του, ἡ λύπη μου ἦτανε ἀβάσταγη· γιατί ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, πού ἐστάθηκε δάσκαλος τῆς Οἰκουμένης, κι' ἐστήριξε μὲ τὶς ὀμιλίες του τὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἀπόθανε μακριὰ ἀπὸ τὸ Θρόνο του. Παρακαλοῦσα λοιπὸν τὸ Θεό, μὲ ἄφθονα δάκρυα νὰ μοῦ φανερώσῃ σὲ ποιά κατὰσταση βρίσκεται κι' ἂν κατατάγηκε μαζί μὲ τοὺς μακαριστοὺς Πατριάρχες.

Ἐπέρασε λοιπὸν ἀρκετὸς καιρὸς πού ἔκανα πάντα μου τὴν προσευχὴ αὐτὴ· καὶ κάποτε ἤλθα σὲ ἔκσταση καὶ μοῦ φανερώθηκε ἕνας ἄνθρωπος πανεύμορφος, πού μὲ πῆρε ἀπὸ τὸ δεξιὸ μου χέρι καὶ μὲ ὠδήγησε σ' ἕνα περίφημο καὶ ὠραιότατο τόπο καὶ μοῦδειχνε ἕναν ἕναν ὅλους τοὺς κήρυκες τῆς εὐσεβείας καὶ τοὺς φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας. Κι' ἐγὼ—μᾶς ἔλεγε—ἐκύτταζα γύρω γύρω, γιὰ νὰ ἰδῶ τὸν ἀγαπητό μου καὶ μεγάλον Ἰωάννη, πού τόσο τὸ ἐλαχταροῦσα.

Ὅταν λοιπὸν μοῦ τοὺς ἔδειξεν ὅλους καὶ μοῦ εἶπε καὶ τοῦ καθενὸς τ' ὄνομά του, μ' ἔπιασε πάλι ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μ' ἐτράβηξε μακριὰ ἀπὸ τὸν τόπον αὐτόν. Ἐγὼ τὸν ἀκολουθοῦσα καταλυπημένος, γιατί δὲν εἶδα ἀνάμεσα στοὺς Πατέρες καὶ τὸν ἅγιον Ἰωάννη.

—Καθὼς λοιπὸν ἔβγαινα, αὐτὸς πού παράστεκε στὴ θύρα μοῦ λέει - Ἀπὸ αὐτοὺς πού ἔρχονται ἐδῶ κανένας δὲν φεύγει λυπημένος.

Καὶ τότε τοῦ εἶπα—Ἐγὼ ἔχω τὴν λύπην αὐτὴ, γιατί δὲν εἶδα ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους Πατέρες καὶ τὸν πολυαγαπημένο μου Ἰωάννη τὸν Πατριάρχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Κι' αὐτὸς μοῦ ξαναμίλησε καὶ μοῦ εἶπε—Γιὰ τὸν Ἰωάννη λές, πού ἐκήρυττε τὴ μετάνοια, ; Αὐτὸν δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸν ἰδῇ ἄνθρωπος πού φορεῖ σάρκα. Γιατί αὐτὸς παραστέκει στὸ θρόνο τοῦ θείου Δεσπότη.

ΠΩΣ Ο ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΑΒΒΑΣ ΣΙΣΙΝΙΟΣ
ΕΣΩΣΕ ΜΙΑΝ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης, ὁ πρεσβύτερος στὸ μοναστήρι τῶν Εὐνούχων μᾶς εἶπε, πὼς εἶχεν ἀκούσει τὸν ἀββᾶ Σισίνιο τὸν ἀναχωρητὴ νὰ διηγιέται αὐτό·

«Μιὰ ἡμέρα ἠσύχαζα στὴ σπηλιὰ μου, πού βρίσκεται κοντὰ στὸν ἅγιον Ἰορδάνη. Καθὼς λοιπὸν ἔψαλλα τὴν βραδυνὴν ἀκολουθία, βλέπω ξαφνικὰ ν᾿ἀρχεται μιὰ Σαρακήνισσα καὶ νὰ μπαίνει στὴ σπηλιὰ μου.

Ἦλθε λοιπὸν κι' ἐστάθηκε ἔμπροστά μου κι' ἐξεγυμνώθηκεν ὅλως λιόλου. Ἐγὼ ὅμως δὲν ἐταράχθηκα διόλου. Ἀλλὰ ἀφοῦ ἔκαμα, μὲ φόβο Θεοῦ καὶ μὲ ὄλη μου τὴν ἡσυχία, τὸν κανόνα μου, ὅταν τὸν ἀποτελείωσα τῆς εἶπα στὴν Ἑβραϊκὴ γλῶσσα.

— Κάθησε, εὐλογημένη μου, γιὰ νὰ σοῦ μιλήσω κι' ὕστερα μοῦ λές τι θέλεις κι' ἂν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ κάμω. Κι' αὐτὴ ἐκάθησε, καὶ τὴν ἀρώτησα —Τὶ εἶσαι Χριστιανή, γιὰ εἰδωλολάτρισσα; Κι' αὐτὴ μ' ἀποκρίθηκε—Χριστιανή. Καὶ πάλιν τὴν ἐξαναρώτησα —Ἀφοῦ εἶσαι λοιπὸν χριστιανή, δὲν ξέρεις ποῦ πᾶνε ὅσοι πέφτουν στὴν ἀμαρτία; Κι' αὐτὴ μοῦ εἶπε — Ναι, τὸ ξέρω—Γιατὶ λοιπὸν— τῆς εἶπα—θέλεις νὰ λασποκυλισθῆς; Κι' αὐτὴ μ' ἀποκρίθηκε καὶ μοῦ εἶπε—Ἐπειδὴ πεινῶ. Τότε κι' ἐγὼ τῆς ἀποκρίθηκα — Νᾶχης τὴν εὐχή μου καὶ νὰ μὴν πέσης στὴν ἀμαρτία, παρὰ νᾶρχεσαι κάθε μέρα ἐδῶ. Κι' ἀπ' ὅσα μὲ οἰκονομοῦσε τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τῆς ἔδινα τὴν τροφή της. Κι' αὐτὸ ἐβάσταξε ὡς τὴν ἡμέρα πού ἔφυγα ἀπὸ τοὺς τόπους ἐκείνους.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΑΒΒΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ὁ ἴδιος ἀββᾶς Ἰωάννης μᾶς διηγήθηκε κι' αὐτό·
«Ὅταν ἤμουνα σὲ μικρότερην ἡλικία ἐλαχταροῦσα νὰ πάω καὶ νὰ ἰδῶ τοὺς μεγάλους καὶ κοσμοζάκου-

στους Γέροντες, για να πάρω την εὐχή τους και να ὠφεληθῶ κοντά τους.

Εἶχα ἀκούσει λοιπὸν πολλὰ για τὸν ἀββᾶ, τὸν μεγάλο Καλλίνικο, πὺ ἔμενε στὸ μοναστήρι τοῦ ἀββᾶ Σάββα, τοῦ ἔγκλειστου. Παρακάλεσα τὸ λοιπὸν κάποιον ἀπὸ τοὺς δικούς του να μὲ πάη κοντά του. Ἐπῆγα λοιπὸν για να τὸν συναντήσω. Κι' ὅταν ἐφθάσαμε, ὁ ἀδελφὸς πὺ μὲ πῆγε, ἐκάθησε κοντά στην πορτοπούλα και κουβέντιαζε μαζί του πολλήν ὥρα. Κι' ἐγὼ εἶπα, μὲ τὸ νοῦ μου· ὁ Γέροντας δὲν μ' ἔχει ἰδῆ ποτές του και γι' αὐτὸ δὲν δείχνει προθυμία να μὲ δεχθῆ.

Σὲ λίγο λοιπὸν ὁ ἀδελφὸς ἐκεῖνος παραμέρισε λιγάκι και μ' ἄφηκε να περάσω και να φιλήσω τὸ χέρι τοῦ Γέροντα και να πάρω και τὴν εὐχή του, λέγοντάς του— Εὐχῆσου, Πατέρα μου, τὸ δοῦλο σου αὐτὸν γιατὶ εἶναι ἡ πρώτη φορὰ πὺ ἔρχεται ἐδῶ.

Κι' ὁ Γέροντας τ' ἀποκρίθηκε—Τὸν ξέρω καλά. Γιατὶ ἐδῶ και εἴκοσι μέρες εἶχε κατεβῆ στὸν ἅγιο Ἰορδάνη. Κι' ἐκεῖ συναντηθήκαμε στὸ δρόμο και μοῦ εἶπε— Ἡ εὐχή σου Γέροντά μου· Κι' ἐγὼ τὸν ἀρώτησα τότε— Πῶς σὲ λένε; Και μ' ἀπάντησε Ἰωάννη. Και ἀπὸ τότε λοιπὸν τὸν ξέρω καλά.

Σὰν ἄκουσα αὐτὰ ἐγὼ, ἐκατάλαβα, πῶς τὸν καιρὸ πὺ ἔβαλα στὸ νοῦ μου να πάω κοντά του, ὁ Θεὸς τοῦ φανέρωσε και τῶνομα μου και ποιὸς εἶμαι...

Μετάφρ. ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

«Πρῶτος πέφηνας, ἐν Βασιλεῦσι, θεῖον ἔδρασμα, τῆς εὐσεβείας, ἀπ' οὐρανοῦ δεδεγμένος τὸ χάρισμα· ὅθεν Χριστοῦ τὸν Σταυρὸν ἐφανέρωσας, και τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐφήπλωσας, Κωνσταντίνε Ἰσαπόστολε, σὺν Μητρὶ Ἑλένη θεόφρονι, πρεσβεύσατε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν»

«Τοὺς τῆς εὐσεβείας θεοῦς πυρσοῦς, και τῶν Ἀποστόλων, θιασώτας και μιμητάς, σὺν τῷ Κωνσταντίνῳ Ἑλένην τὴν Ἀγίαν, ὡς βασιλέων δόξαν ἀνευφημήσωμεν»

(Ἀπολυτίκιον και Μεγαλυνάριον, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου).

ΕΚ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

**ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΥΝΤΗΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ
ΑΠΟ ΤΗΝ 65 ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΝΕΣΙΝ**

Τί ἔκαναν οἱ Αἰγύπτιοι.

Θὰ τὸ ἔχετε βέβαια ἀκούσει; Στὴν Αἴγυπτο ὅλη ἡ γῆς ἀνήκε στὸ Δημόσιο. Τὸ ἱερατεῖον ὅμως εἶχε δικές του ιδιοκτησίες. Κι' ἐνῶ στὴν παραγωγή οἱ καλλιεργητὲς τῶν ἄλλων κτημάτων ἐκρατοῦσαν γιὰ τὸν ἑαυτό τους τὰ τέσσερα πέμπτα ἀπὸ τοὺς λογιῆς λογιῆς καρπὸς κι' ἀπὸ τὰ σιταροκρίθαρα ποὺ ἔκαναν, κι' ἔδιναν τὸ ἕνα πέμπτο στὸ Δημόσιο, τὰ κτήματα τοῦ ἱερατείου ἦτανε ὅλως διόλου ἀφορολόγητα.

Ἄρχοντες καὶ ἰδιῶτες πρέπει νὰ φροντίζουν διὰ τοὺς ἱερεῖς.

Ἄς τὸ ἰδοῦνε λοιπὸν αὐτὸ οἱ σημερινοὶ κυβερνήτες· κι' ἄς μάθουν καὶ οἱ ἰδιῶτες ποιά ἦτανε ἡ πρόνοια ποὺ ἔπαιρναν οἱ εἰδωλολάτρες ἐκεῖνοι γιὰ τὴ συντήρησι τῶν ἱερέων· κι' ἄς μάθουν κι' αὐτοὶ νὰ σέβωνται καὶ νὰ συντρέχουν οἰκονομικὰ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Γιατί ἂν αὐτοί, ποὺ ἦσαν βυθισμένοι μέσα στὴν πλάνη ἐτιμοῦσαν κι' ἐβοηθοῦσαν τόσον ἀποτελεσματικὰ τὸ ἱερατεῖό τους, πόσον ἀδικοιολόγητοι καὶ πόσον ἀσυγχώρητοι δὲν πρέπει νὰναὶ οἱ Χριστιανοί, ποὺ δείχνουν ἀδιαφορία γιὰ τὴ συντήρησι τῶν λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας τους;

Τί ὠφελούμεθα, ἂν βοηθοῦμε τοὺς ἱερεῖς.

Γιὰ μήπως δὲν τὸ ξέρετε, πῶς ἡ τιμὴ αὐτὴ πρὸς τὸν ἱερέα λογιάζεται ἀπὸ τὸν Θεὸν σὰν τιμὴ ποὺ προσφέρεται στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του προσωπικά; Θέλει λοιπὸν νὰ προσφέρει κάτι γιὰ τὸν ἱερέα; Κάνε το, μὲ τὴν ἴδια προθυμία ποὺ θάδειχνες, ἂν τὸ ἐπρόσφερες ἀπ' εὐθείας πρὸς τὸν Θεόν.

Μὴν ἀποβλέπης πρὸς τὸν ἱερέα, ποὺ μπορεῖ νὰ φαίνεται ἴσως στὰ μάτια σου ἀσήμαντος. Ἀπόβλεπε πρὸς τὸν Κύριο καὶ τὸ Δημιουργὸ τοῦ παντός, ποὺ λογαριάζει πῶς γίνεται γιὰ λογαριασμὸ δικό του, τὸ κἀθετί ποὺ κάνομε πρὸς τοὺς ἱερεῖς του.

Ἐτίμησες τοὺς ἱερεῖς; Θὰ σὲ ἀνταμείψῃ γι' αὐτὸ πλουσιώτατα ὁ Θεός. Τοὺς περιφρόνησες; Θὰ τιμωρηθῆς γι' αὐτό, μὲ βαρύτερες τιμωρίες. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔλεγε καὶ ὁ Χριστὸς ἀποποιος κάνει κάτι πρὸς ἕναν ἀπ' αὐτούς, γιὰ μένα τῶκαμε» (Ματθ. ΚΕ' 40) καὶ ἄλλοῦ πάλιν, «αὐτὸς ποὺ δέχεται ἕναν προφήτη, ὅπως ταιριάζει σ' ἕνα προφήτη, θὰ πάρῃ ἀμοιβὴ προφήτη»

(Ματθ. Ι' 41). "Ας μὴν εἶμαστε λοιπὸν ἀδιάφοροι γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ἱερῶν.

Καὶ δὲν τὰ λέω αὐτά, ἐπειδὴ ἐνδιαφέρομαι γι' αὐτούς, ἀλλὰ κυρίως γιὰ σᾶς καὶ πρὸς χάρη σας. Γιατὶ θέλω ἡ ἀμοιβὴ σας νὰ μεγαλῶνῃ καὶ νὰ πολλαπλασιάζωνται τὰ κέρδη σας.

Πές μου, τί δίνεις ἐσὺ πρὸς τὸν ἱερέα, ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ παίρνεις ἀπὸ τὸν Θεό; Δίνεις ἓνα ἐλαχιστότατο πρᾶγμα. Κι' ὅμως γι' ἀνταπόδοση τῆς συνδρομῆς αὐτῆς ποὺ κάνεις, ἐσὺ θὰ συγχομίσης ἀμοιβὲς ἀθάνατες κι' ἀγαθὰ ποὺ δὲν τὰ βάζει ὁ νοῦς σου.

Εἶναι χρέος μας καὶ ὠφέλειά μας.

"Ας εἶμαστε λοιπὸν πρόθυμοι στὰ τέτοια δοσίματα, λογιάζοντας φρόνιμα πόσο μεγάλο θᾶναι τὸ κέρδος μας καὶ πόσο μεγάλο τὸ ἔσοδό μας ἀπὸ τὸ ἔξοδό μας αὐτό.

Δὲν βλέπετε πῶς συμπεριφέρονται, αὐτοὶ ποὺ συμβαίνει νὰ σχετισθοῦν μὲ ἀνθρώπους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρονται οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας κι' αὐτοὶ ποὺ κατέχουν τὰξιώματα; Κόβονται κυριολεκτικῶς, γιὰ νὰ τοὺς περιποιηθοῦν, ὅσο περισσότερο μποροῦν. Γιατὶ; Ἐπειδὴ ὑπολογίζουν, πὼς ἔτσι θὰ εὐχαριστήσουν τοὺς δυνατοὺς προστάτες τους, κι' ὅταν θᾶρθῃ περίστασις, θᾶρχουνε κι' αὐτοὶ τὴν πρόθυμῃ τὴν εὐνοιά τους καὶ τὴν ἰσχυρή τους ὑποστήριξη. Τὸ ἴδιο πρᾶγμα, καὶ μὲ ἀσύγκριτα μεγαλύτερη γενναιοδωρία, θὰ κάμῃ κι' ὁ Θεὸς σ' ὅσους συντρέχουν τοὺς ἱερεῖς του.

Γιατὶ τὸ ξέρομε πόσο πλούσια ἀνταμειβεῖ ἐκείνους ποὺ φανερῶνουν ἀγάπη καὶ συμπάθεια καὶ στοὺς πιδὸ τυχαίους καὶ ἀσημαντοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ζητιάνους καὶ τοὺς ἀλλῆτες. Λογαριάζει σὰν δικό του τὸ καλὸ ποῦγινε σ' αὐτούς· καὶ ὑπόσχεται τὴ θεία βασιλεία στοὺς εὐεργέτες τους· «Ἐλάτε, λέγει, οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα μου, γιατί ἐπέινασα καὶ μοῦ ἐδώκατε νὰ φάγω» (Ματθ. ΚΕ' 24).

Πὼς λοιπὸν δὲν θὰ συντρέξῃ αὐτοὺς ποὺ συντρέχουν τοὺς λειτουργοὺς τῆς θρησκείας του, ποὺ φέρνουν τὸ ὑψηλὸ ἀξίωμα καὶ κάνουν τὰ καθήκοντα τῆς ἱερωσύνης;

"Ας ἔχωμεν ἐμεῖς περισσότερὴ προθυμία.

Ἀκούσατε τί ἔκαναν οἱ εἰδωλολάτρες γιὰ τὴν ἄνετη συντήρηση τῶν ἱερῶν τους. Ἐμεῖς λοιπὸν, ποὺ εἶμαστε λάτρες τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, ἄς συντρέχωμε καὶ ἄς περιποιούμεθα τοὺς ἱερεῖς μας, μὲ περισσότερὴ προθυμίαν. Τότε θὰ μᾶς δοθοῦν πολλαπλάσιες καὶ οἱ αἰώνιες ἀνταμοιβές.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΘΑ ΘΕΜΕΛΙΩΣΗ ΤΗΝ ΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Πρὸς νέαν περίοδον δράσεως

Τὸ Φανάρι ἐδοκίμασε καὶ πάλιν συγκινήσεις. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἑλληνος πρωθυπουργοῦ εἰς τὴν Τουρκικὴν πρωτεύουσαν ἀπετέλεσε εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἀναζήσῃ τὸ Πατριαρχεῖον τὶς μεγάλας καλὰς στιγμὰς του. Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ὡς ἱστορία καὶ ὡς παρουσίασις ὑπῆρξε πάντοτε τὸ μεγάλο κέντρο τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανισμοῦ ποῦ τὸ μεγάλο παρελθόν του τὸ ἔχει ἐξυψώσει εἰς τὴν ἑλληνικὴν συνείδησιν καὶ ὡς κέντρον τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων στάθηκε ὡς ἓνας ἄσβεστος φωτεινὸς φάρος σκορπιζὼν τὴν ἀκτινοβολίαν του εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν ἐνὸς μεγάλου μέρους τῆς φυλῆς. Οἱ πατριάρχαι του συνέχισαν πάντοτε τὸν ρόλον του ἀρχηγοῦ τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀλύτρωτου γένους. Ἡ ἡρωϊκὴ θυσία τοῦ μεγαλομάρτυρος Πατριάρχου ἐδημιούργησε τὴν ἀτμόσφαιράν του ποῦ παρέμεινε ληθαργοῦσα ἴσως ἀλλὰ πάντως ἀναλλοίωτη στὸ πέρασμα τῶν χρόνων καὶ κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν πλείων σκληρῶν καὶ ἀντιξῶν περιστάσεων. Ἡ θέσις τοῦ Πατριαρχείου ἐθεωρήθη πάντοτε ἀλληλένδετη μετὰ τὴν ἱστορία καὶ τὴν θέσιν ὀλόκληρης τῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ ἔθνους εἶχαν μεταξὺ τῶν μεγάλων σκοπῶν των καὶ τὴν περιφρούρησιν τῆς Μεγάλης ἐκκλησίας τοῦ Φαναριοῦ ὡς μιᾶς μεγάλης ἐθνικῆς παραδόσεως. Ἡ ἀναγνώρισις τῆς θέσεως αὐτῆς τοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀπὸ μέρους τῶν ἐκκλησιῶν ὅλων τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν ἐκράτησε αὐτὸ εἰς ἓνα ὕψος ποῦ καμμιά ἀντίδρασις δὲν ἐστάθηκε δυνατὴ νὰ τὸ κλονίσῃ. Ἡ περιωπὴ του διετηρήθη ἀκλόνητη. Ἀντιμετώπισε περιστάσεις τραγικὰς, κατῴρθωσε ὅμως νὰ τὶς ἀντιμετώπισῃ μετὰ ἡρωϊσμόν καὶ μετὰ τὴν κατανόησιν τῆς μεγάλης χριστιανικῆς καὶ ἐθνικῆς του ἀποστολῆς. Αἱ ἐκάστοτε ἐπισκέψεις τῶν ὀρθοδόξων μεγάλων ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν προσωπικοτήτων ἐνίσχυσαν πάντοτε τὸ μεγάλο κύρος του καὶ ἀνεζωπύρηνσαν τὴν φωτεινὴν ἀκτινοβολίαν του ὡς τοῦ κέντρου τῆς ὀρθοδοξίας. Ἀπεδείχθη ὁ σεβασμὸς τῆς οἰκουμενικότητός του. Αὐτὸν τὸν σεβασμὸν τὸν ἀνεγνώρισε ἐπανειλημμένως καὶ τὸ κυρίαρχον τουρκικὸν κράτος καὶ δὲν ἐπροχώρησε ποτὲ εἰς ἐνέργειαν ποῦ θὰ ἠδύνατο νὰ θίξῃ τὸ πανορθόδοξον αἶσθημα. Καὶ ἐπέδειξε οὐχὶ σπανίως καὶ αὐτὸ ἀνάλογον σεβασμὸν ἀναγνωρίζον τὴν εὐεργετικότητά του καὶ ἀπὸ τουρκικῆς ἀκόμη πλευρᾶς. Οἱ Σουλτάνοι ἐτήρησαν τὰς παραδόσεις ποῦ

καθιέρωσεν άπέναντι τοῦ Οικουμενικοῦ Πατριαρχείου ὁ πρῶτος Σουλτάνος, ὁ Κατακτητής. Καί καμιά μεταβολή καθεστωτική εἰς τήν Τουρκίαν δέν ἔθιξε τὰς παραδόσεις αὐτάς. Ἐτσι τὸ Πατριαρχεῖον ὡς ἡ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας διετήρησε πάντοτε τήν μεγάλην του αἴγλη καί δέν ἔπαυσε, νά σκορπίζῃ τήν φωτεινὴν ἀκτινοβολία τῆς μακραίωνος ἱστορίας του.

*

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνοσ πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ Φανάρι ἀποτελεῖ καί αὐτὴ τήν συνέχισι μιᾶς παραδόσεως ἀλλὰ καί μιᾶς ἐπιτακτικῆς ὑποχρεώσεως ὡς φόρου τιμῆς πρὸς τήν κορυφαίαν ἐκκλησίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Κατὰ τὸν διαρρεύσαντα τελευταῖον ἡμισυν αἰῶνα τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἐδέχθη ἐπισκέψεις προσωπικοτήτων ποὺ ἀπέδειξαν πλήρη κατανόησι τῆς θέσεως αὐτοῦ. Ὁ γηραιὸς βασιλεὺς τῆς φίλης Σερβίας, ὁ Πέτρος Καραγεώργεβιτς ὑπῆρξεν ἐκ τῶν πρώτων ποὺ ἐπεσκέφθη τὸ Οἰκουμ. Πατριαρχεῖον καί ποὺ ἐπέδειξε σεβασμὸν πρὸς αὐτὸν καί πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ τότε Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', ὁ ὁποῖος παρέμεινεν ἱστορικός. Αἱ ἐπισκέψεις τῶν ἐλλήνων προσωπικοτήτων συνδυασμένοι με ὠρισμένα ἱστορικὰ γεγονότα ἀπέδειξαν μαζί με τὸν σεβασμὸν τοῦ ὀρθοδόξου ἐλλήνου κράτους καί τήν κανανόησι ἀπὸ μέρους αὐτῶν τῆς σημασίας τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Φαναριοῦ ὡς πρωταρχικοῦ συντελεστοῦ εἰς τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ γεγονότα. Ἀλησιμόνητη θὰ παραμείνη ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἐλευθ. Βενιζέλου εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μετὰ τήν ὑπογραφήν τῆς ἑλληνοτουρκικῆς συμφωνίας τὸ 1930. Ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Φώτιος, δεχόμενος τὸν ἑλληνα μέγαν πρωθυπουργόν, ηὐλόγησε τὸ ἐπιτευχθέν εἰς τήν Ἄγκυραν ἱστορικὸν γεγονὸς τῆς ὑπογραφῆς τῆς συμφωνίας καί ηὐχήθη ὅπως ἡ ἀνασύνδεσις τῶν φιλικῶν σχέσεων τῶν δύο κρατῶν παραμείνη διαρκῆς καί ἀκλόνητη. Με μόλις συγκρατημένα τὰ δάκρυά του ὁ ἐκ τῶν δημιουργῶν τῆς φίλης ἑλλην πρωθυπουργὸς ἐδέχθη τὰς εὐλογίας καί τὰς εὐχὰς τοῦ Πατριάρχου, ποὺ ὑπῆρξε ἡ ἐκ δ ἡ λ ω σ ι ς τ ο ῦ μ ε γ ά λ ο υ ε ἰ ρ η ν ε υ τ ι κ ο ῦ καί ἐ κ π ο λ ι τ ι σ τ ι κ ο ῦ ρ ό λ ο υ, τὸν ὁποῖον ἐκληρονόμησεν ἀπὸ αἰῶνων ὡς χριστιανικὸν κέντρον τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ὁ ἴδιος Πατριάρχης Φώτιος ὁ Β' εἶχε δεχθῆ τὸν κατόπιν πρωθυπουργόν τῆς Ἑλλάδος τὸν Π. Τσαλδάρη, μεταβαίνοντα πρὸς τακτικὴν ἐπίσκεψιν εἰς τήν Ἄγκυραν. Αἱ ἐπισκέψεις αὐταὶ συνετέλεσαν εἰς τήν ἐδραῖωσιν τῆς θέσεως τοῦ Πατριαρχείου, ὅπως εἶχε καθορισθῆ αὐτὴ διὰ τῶν συμφωνιῶν τῆς Λωζάνης, ποὺ κατωχύρωσαν αὐτὸ κατὰ τὸν πλέον ἀκλόνητον τρόπον με πλήρη ἀναγνώρισιν τῆς σημασίας του ὡς θρησκευτικοῦ κέντρον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπὸ μέρους τοῦ τότε Τούρκου πρωθυπουργοῦ Ἰσμέτ Ἰνονου. Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ σημερινοῦ κυ-

Η ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη εἶνε τὰ δύο ἱερά βιβλία τῆς θρησκείας μας, ὅμοια μὲ δύο ἀσάλευτες κολόνες ποὺ βαστοῦν τὸ ἀγιασμένον κτίριο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κάθε ἓνα ἀπ' αὐτὰ τὰ δύο βιβλία ἔχει μέσα πολλὰ μικρότερα.

Τὴν Παλαιὰ Διαθήκη μπορεῖ νὰ τὴν παρομοιάσει κανένας μὲ τὰ μέρη τῆς ἐκκλησίας, ποὺ λέγονται νάρθηκας καὶ ναός, ἐνῶ ἡ Νέα Διαθήκη, δηλ. τὸ Εὐαγγέλιο, μπορεῖ νὰ παρομοιαστῆι μὲ τὸ ἅγιο Βῆμα, μὲ τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ὅσα εἶνε γραμμένα μέσα στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, εἶνε σύμβολα καὶ προτυπώσεις γιὰ ὅσα εἶνε γραμμένα στὸ Εὐαγγέλιο. Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἶνε τὸ σχέδιο, ἡ σκιαγραφία τῆς Νέας Διαθήκης, ποὺ εἶνε ἡ εἰκόνα, ἡ τελειωμένη καὶ καθαρὴ εἰκόνα. Γι' αὐτὸ, στὴ θεολογικὴ γλῶσσα ἡ Παλαιὰ Διαθήκη λέγεται τύπος, προτύπων καὶ σκιά, ὡς πρὸς τὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἀκόμα λέγεται καὶ Νόμος, ἐνῶ ἡ Καινὴ Διαθήκη λέγεται Χάρις. Ὁ Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης γράφει στὸ Εὐαγγέλιό του: «Ὁ νόμος διὰ Μωϋσέως ἐδόθη, ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο».

Ἡ Παλαιὰ Διαθήκη λέγεται σκιά καὶ τύπος τῆς Νέας Διαθή-

βερνήτου τῆς Ἑλλάδος μετὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν ὕστερα ἀπὸ μίαν τρομερὰν θύελλα ποὺ ἐδοκίμασε καὶ ἀντιμετώπισε τὸ ἀλύτρωτον γένος τῆς Τουρκίας καὶ ἰδιαίτερος τὸ Πατριαρχεῖον, σημειώνει ἀναμφισβητήτως ἓνα σπουδαῖον ἱστορικὸν σταθμὸν καὶ ἓνα γεγονός ἄξιον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως, θεμελιώνει τὴν θέσιν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πανορθοδόξου κέντρου ποὺ ὅσο καὶ ἂν παρέμεινε ἀκλόνητον καὶ κατωχυρωμένον ἐδοκίμασε ὅμως κατὰ τὸν τελευταῖον αὐτὸν καιρὸν τόσας σκληρὰς διαταραχάς. Ἀπερίσπαστον τώρα ἀπὸ ἓνα ἄσκοπον δημοκοπικὸν θόρυβον ὀρισμένων σωβινιστικῶν ἐντύπων τὸ Πατριαρχεῖον θὰ δυνηθῆ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του τὸ ἐκκλησιαστικὸν καὶ οἰκουμενικὸν ὑπὸ νέαν ἀτμόσφαιραν καὶ μὲ πληρεστέραν κατανόησιν τῶν μεγάλων συγχρόνων ζητημάτων, ποὺ ἐδημιουργήθησαν εἰς τοὺς κόλπους τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν. Μιὰ νέα περίοδος διανοίγεται πρὸς δρᾶσιν, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ ἀδιαφόρους καὶ ἀμετόχους καὶ τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς ἰδίως ὀρθοδόξους ἐκκλησίας. Ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἑλληνοσ Πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς τὸ Φανάρι θὰ πρέπει νὰ ἐξαρθῆ ὡς γεγονός ἰδιαζούσης σημασίας.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

κης, ἐπειδή, ὅπως εἶπαμε, προτυπώνει καὶ σκιαγραφεῖ ὅσα εἶναι γραμμένα στὸ Εὐαγγέλιον. Ἔτσι, παραδείγματος χάριν, ἡ Κιβωτὸς ποῦ ἔσωσε τὸν Νῶε ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν, συμβολίζει τὴν Ἐκκλησίαν ποῦ γλύτωσε τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ἡ θυσία τοῦ Ἰσαάκ, τοῦ ἁθώου καὶ μονογενοῦς παιδιοῦ τοῦ Ἀβραάμ, εἶνε προτύπωση τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ, τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, οἱ δώδεκα γιοιοὶ τοῦ Ἰακώβ εἶναι εἰς τύπον τῶν δώδεκα πνευματικῶν τέκνων τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων, ὁ Μωϋσῆς προτυπώνει τὸν Χριστὸν σὰν νομοθέτης, ἡ φλεγόμενη βάλτος καὶ μὴ κατακαιομένη, ποῦ εἶδε ὁ Μωϋσῆς, εἶναι εἰς τύπον τῆς Παναγίας ποῦ περιέλαβε μέσα στὸ σῶμα της τὴν φλόγα τῆς θεότητος, χωρὶς νὰ καῖ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶναι σύμβολα καὶ τύποι ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα, ὁ Πύρινος Στύλος ποῦ ὠδηγοῦσε τοὺς Ἰσραηλίτες στὴν ἔρημο, τὸ Μάννα ποῦ τοὺς ἔθρεψε, ὁ Χρυσοῦς Ὄφισ, τὸ νερὸ τῆς Μερρᾶς ποῦ τὸ ἔλλαξε ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ πικρὸν σὲ γλυκὸ καὶ ξεδιψάσανε οἱ Ἑβραῖοι, τὰ βουνὰ Σινᾶ καὶ Χωρὴβ, τὰ τείχη τῆς Ἱεριχοῦς ποῦ πέσανε σὰν φωνάξανε οἱ σάλπιγγες τῶν Ἑβραίων, ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ ποῦ σταμάτησε τὸν ἥλιον, ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, ὁ Δαυὶδ κ' ὁ Γολιάθ, ὁ Ἰωνᾶς, οἱ Τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ Δανιὴλ στὸν λάκκον τῶν λεόντων κ' ἄλλα.

Ἡ ὁμολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, ποῦ εἶναι μιὰ ποιητικὴ θεολογία, μιὰ θεολογία ποῦ ψέλνεται, ἔχει πολλοὺς ὕμνους ποῦ εἶνε γραμμένοι ἀπάνω σ' αὐτὴ τὴν ἔννοια καὶ στὴ μυστικὴ σχέση ποῦ ἔχει ἡ Παλαιὰ μὲ τὴν Νέα Διαθήκη. Ἡ Ὀκτώηχος τοῦ Διαμασκηνοῦ ἔχει πολλὰ τέτοια τροπάρια. Τὸ δοξαστικὸ τοῦ δευτέρου ἡχοῦ λέγει: «Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου, τῆς χάριτος ἐλθούσης. Ὡς γὰρ ἡ βάλτος οὐκ ἐκαίετο καταφλεγόμενη, οὕτω, Παρθένος ἔτεκες καὶ Παρθένος ἔμεινας. Ἀντὶ στόλου πυρός, δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος, Ἀντὶ Μωϋσέως Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν».

Πέρασε, λέγει, ὁ θαμπὸς ἴσκιος τοῦ μωσαϊκοῦ νόμου, γιατί ἦλθε ἡ χάρις τοῦ Εὐαγγελίου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς Ρωμαίους. «ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου δὲν θὰ δικαιωθῇ πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Γιατὶ μὲ τὸν νόμον γίνεται ἡ ἐπίγνωση τῆς ἁμαρτίας. Τώρα ὅμως (ποῦ ἦλθε ἡ χάρις τοῦ Εὐαγγελίου), χωρὶς νόμον φανερώθηκε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, μαρτυρουμένη ἀπὸ τὸν νόμον κ' ἀπὸ τοὺς Προφῆτες. Ἡ δὲ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ ἄπλωσε ἐπάνω σὲ ὅλους τοὺς πιστοὺς». Καὶ παρακάτω λέγει «Δὲν εἴσαστε κάτω ἀπὸ νόμον, ἀλλὰ σὰς δόθηκε χάρις». «Οὐ γὰρ ἐστὲ ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν».

Λέγει λοιπὸν ὁ μελωδὸς παρακάτω στὸ δοξαστικὸ, ποῦ εἶπαμε

«Γιατί ὅπως ἡ βάτος δὲν καιγότανε ἐνῶ καταφλεγότανε, ἔτσι κι' ἐσύ, Παναγία, παρθένος γέννησες καὶ παρθένος ἔμεινες». Ἄντι τὸν πύρινο στῦλο ποὺ ὀδηγοῦσε τοὺς Ἑβραίους στὴν ἔρημο, ἀνέτειλε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης ποὺ μᾶς ὠδήγησε στὴν σωτηρία, ἀντί τὸν Μωϋσέα, ἦρθε ὁ Χριστός, ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας».

Τὸ δοξαστικὸ τοῦ πλαγίου πρώτου ἤχου λέγει: «Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ τῆς ἀπειρογάμου νύμφης εἰκὼν διεγράφη ποτέ. Ἐκεῖ Μωϋσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριὴλ ὑπηρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυθὸν ἐπέζευσε ἀβρόχως Ἰσραὴλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπύρος ἡ Παρθένος. Ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ ἔμεινε ἀβατος, ἡ ἄμεμπτος μετὰ τὴν κήσιν τοῦ Ἐμμανουὴλ ἔμεινε ἀφθορος».

Στὴν ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου ψέλνεται ὁ λεγόμενος Κανὼν, ποὺ ἔχει ὀκτὼ Εἱρμούς, ἓναν στὴν ἀρχὴ κάθε Ὠδῆς, τὶς λεγόμενες Καταβασίαις. Ἀπ' αὐτοὺς ὁ Εἶρμος τῆς Πρώτης Ὠδῆς ἔχει πάντα γιὰ ὑπόθεση τὸ πέρασμα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης, ὁ Εἶρμος τῆς τετάρτης Ὠδῆς εἶναι ἀφιερωμένος στὸν προφήτη Ἀββακούμ ποὺ προφήτευσε τὴν ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ, τῆς ἕκτης Ὠδῆς εἶναι ἀφιερωμένος στὸν προφήτη Ἰωνᾶ ποὺ ἔμεινε στὴν κοιλία τοῦ κήτους τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, προτυπώνοντας τὴν τριήμερη ταφὴ τοῦ Χριστοῦ, καὶ οἱ Εἶρμοι τῆς Ἐβδόμης καὶ ὀγδόης Ὠδῆς ὑμνοῦν τοὺς Τρεῖς Παῖδας ποὺ φυλαχθήκανε ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς καμίνου, καὶ ποὺ συμβολίζουν τὴν ἀφθαρσία τῆς Ἁγίας Τριάδος. Αὐτοὶ οἱ ὕμνοι εἶναι τὰ πλέον θαυμάσια ἄνθη τῆς ἀνθρώπινης γλώσσας καὶ δὲν ἔχουνε σύγκριση μὲ κανένα ἄλλο λογοτέχνημα. Κι' εἶναι θαυμαστὸ πῶς ταιριάζανε ἐκεῖνοι οἱ ἅγιοι ὕμνωδοὶ τὴν πλέον ὑψηλὴ τέχνη τοῦ λόγου μὲ τὸ δυσκολοέκφραστο καὶ αὐστηρὸ δόγμα. Οἱ ἅγιοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν θεόπνευστη σοφία ποὺ εἶχαν, μορφώσανε τὴν λατρεία καὶ τὴν λεγομένη λειτουργικὴ τέχνη, μὲ τὴν ὁποία μπόρεσε νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἄπιαστη καὶ λεπτὴ μυστικὴ οὐσία τῆς Θρησκείας, καὶ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν ἔμεινε τὸ δόγμα μιὰ ξερὴ διατύπωση ποὺ ἀποτείνεται στὸ μυαλό, ἀλλὰ μὲ τὶς ἐκκλησιαστικὲς καὶ λειτουργικὲς τέχνες, ποὺ εἶναι ὁ λόγος, ἡ μουσικὴ, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ κι' ἡ ἀγιογραφία, μπῆκε στὶς καρδιές τῶν πιστῶν μετουσιωμένο ἀπὸ γνώση καὶ αἴσθησι, ζεσταίνοντάς τες μὲ τὴν κατάνυξη. Γι' αὐτὴ τὴν αἰτία τὸ δόγμα κατάντησε ἓνας λόγος κούφιος ὅταν χάθηκε ἡ λατρεία καὶ ἡ λειτουργικὴ διατύπωσή του μὲ τὶς ἐκκλησιαστικὲς τέχνες, πρὸ πάντων μὲ τὴν ὕμνωδία. Αὐτὸ τὸ βλέπουμε στοὺς προτεστάντες, ποὺ νομίσανε πῶς ἡ λειτουργικὴ διατύπωση τῶν μυστηρίων τῆς Θρησκείας ἦταν ἓνας συμβατικὸς καὶ μηχανικὸς τρόπος ἐκφράσεως, καὶ σὰν

τέτοιες καταργήσανε τις λειτουργικές τέχνες. Καταργώντας όμως τον τρόπο που εκφραζόντανε τὰ σύμβολα, χάσανε καὶ τὰ ἴδια τὰ σύμβολα, καὶ τὴν πνευματικὴ οὐσία τῆς θρησκείας, χάσανε τὸ δόγμα πού ἔγινε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο μιὰ παγερὴ ἔννοια, ἀκατανόητη καὶ ἀζύγωτη ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ. Γιατί, ὁ μόνος δρόμος γιὰ νὰ φθάσῃ στὴν ψυχὴ τὸ δόγμα, εἶναι ἡ αἴσθησις κι' ὄχι ἡ νόηση.

Ἄπ' αὐτὲς λοιπὸν τις ἐξαισίες ὑμνωδίες πού εἴπαμε, εἶναι κι' οἱ παρακάτω:

Γιὰ τὸ πέρασμα τῆς Ἐρυθρᾶς Θαλάσσης. «Χέρσον ἄβυσσοτόκον πέδον, ἥλιος ἐπεπόλευσε ποτέ. Ὡσεὶ τεῖχος γὰρ ἐπάγη ἐκατέρωθεν ὕδωρ, λαῶ πεζοποντοποροῦντι καὶ θεαρέστως μέλποντι: Ἄσωμεν τῷ Κυρίῳ, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Μετάφρασις: «Ἐναν κάμπο πού ἀνάβρυζε νερὰ μέσα στὴν ἄβυσσος, κάποτε τὸν φώτισε ὁ ἥλιος. Γιατί τὰ νερὰ πῆζανε καὶ σταθῆκανε σὰν κάστρα ἀπὸ τις δυὸ μεριές, ἀφήνοντας νὰ περάσῃ ἀνάμεσά τους ἕνας λαὸς πού θαλασσοπερπατοῦσε κι' ἔψελνε θεαρέστα κι' ἔλεγε «Ἄς δοξολογήσουμε τὸν Κύριο, γιατί μὲ μεγάλη δόξα δοξάστηκε».

Γιὰ τοὺς Τρεῖς Παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ φέλνεται, κατὰ τὴ γιορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὁ παρακάτω Εἰρμός, πού εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πλέον ἐξαισία μελωδήματα: «Ἰταμῶ θυμῶ τε καὶ πυρὶ θεῖος ἔρωσ ἀντιταττόμενος, τὸ μὲν πῦρ ἐδρόσιζε τῷ θυμῶ δὲ ἐγέλα, θεοπνεύστῳ λογικῇ, τῇ τῶν Ὁσίων τριφθόγγῳ λύρα ἀντιφθεγγόμενος μουσικοῖς ὄργανοις, ἐν μέσῳ φλογὸς «Ὁ δεδοξασμένος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεὸς εὐλογητός εἶ».

Μετάφρασις: «Ὁ θεϊκὸς ἔρωτας πού εἶχανε μέσα τους οἱ Τρεῖς Παῖδες, ἀντιτάχθηκε στὸν ἄγριο θυμὸ τοῦ Ναβουχοδονόσορα ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά, καὶ στὴ φωτιὰ τοῦ καμινιοῦ ἀπὸ τὴν ἄλληλη. Καὶ τὴν μὲν φωτιὰ τὴ δρόσιζε, στὸν θυμὸ τοῦ τυράννου γελοῦσε, μὲ θεόπνευστη λογικὴ, ἀπαντῶτας στὰ μουσικὰ ὄργανα πού προστάζανε νὰ προσκυνήσουνε τὸν βασιλέα μὲ τὴν τρίφθογγη λύρα τῶν ἁγιασμένων Παιδιῶν, πού ἔψελνε κι' ἔλεγε: «Ὁ Θεὸς, ὁ δεδοξασμένος ἀπὸ τοὺς πατεράδες μας κι' ἀπὸ μᾶς, ἅς εἶσαι βλογημένος».

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΟΥΣ ΠΟΔΑΣ ΠΑΥΛΟΥ...

(Διδάγματα για τους ποιμένες τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν βίο καὶ τὰ κείμενα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἐθνῶν).

« Συνέχομαι δὲ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· πολλῶ γὰρ μᾶλλον κρείσσον· τὸ δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκὶ ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς » (Φιλιπ. α' 23, 24). Ὁ ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ δούλεψε ἀρκετά, βρίσκεται στὴ μέση δύο ἀντιρρόπων δυνάμεων. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὸν τραβᾷ ὁ πόθος νὰ ἀναπαυθῆ ἀπὸ τοὺς κόπους του κοντὰ στὸν Κύριο κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο ἢ συναίσθησις ὅτι εἶναι ἀκόμη ἀναγκαῖα ἢ παρουσία του κοντὰ στὰ πνευματικά του παιδιὰ, ἢ ἐξακολούθησις τῆς παραμονῆς του στὴν κονίστρα τῶν ἐπιγειῶν πνευματικῶν ἀγώνων. Ποιὸ εἶναι τὸ καλύτερο ; Τὸ πρῶτο. Ποιὸ εἶναι τὸ ἐπιτακτικώτερο ; Τὸ δεύτερο. Γι' αὐτό, πάντα προτιμᾷ κι' εὔχεται νὰ μένη ἀκόμη στὸν ἀγῶνα, ἀπωθώντας τὴ γλυκεῖα ὥρα τῆς «ἀναλύσεως».

« Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐτέρων ἕκαστος » (Φιλιπ. β' 4). Ἄν οἱ ἀπλοῖ πιστοί, κατὰ τὴν ἀποστολικὴ ἐντολή, πρέπει νὰ μὴ κυττάξουν μόνο τοῦ ἑαυτοῦ των τὴ σωτηρία, ἀλλὰ καὶ τῶν διπλανῶν τους, πόσο μᾶλλον ἢ ἐντολή αὐτὴ βαραίνει πάνω σὲ ὅσους ἔχουν ὑψηλὴ θέσι στὴν Ἐκκλησία ! Ὁ ἱερεὺς, ὁ ἐπίσκοπος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Εὐαγγελίου καλοῦνται νὰ γνοιάζωνται γιὰ πολλὰς ψυχές, νὰ ἐνδιαφέρωνται, νὰ μεριμνοῦν γι' αὐτὲς μὲ τὸν ἴδιο ζῆλο, μὲ τὴν ἴδια λαχτάρια ποὺ ἔχουν καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς δικῆς τους ψυχῆς. Πρέπει νὰ « σκοποῦν » ὄχι μόνο τὴν ὑπόθεσι τῆς δικῆς τους σωτηρίας, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑπόθεσι τῆ σωτηρίας πολλῶν ἄλλων χριστιανῶν.

Φυσικά, αὐτὸ εἶναι γνωστό. Ἄλλὰ ἐκεῖνο, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ τονισθῆ ἐδῶ, μὲ τὴν εὐκαιρία ποὺ δίνει ὁ ἀποστολικὸς στίχος, ἀφορᾷ τὸν βαθμὸ αὐτοῦ τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἄν ὁ κάθε πιστὸς καλῆται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα νὰ γνοιάζεται πέρα ἀπὸ τὴν ψυχὴ του καὶ γιὰ ὅλη τὴν Ἐκκλησία, ὁ κληρικὸς κι' ὁ ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου ἔχουν αὐτὸ τὸ χρέος ἐντονώτερο καὶ πλατύτερο. Αὐτοὶ πρέπει νὰ ἔχουν στὸ κέντρο τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδιᾶς τους τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ εἶναι ἢ μέριμνά τους κι' ἢ ἀκοίμητη προσοχή τους σ' αὐτά, ὄχι ἀπλῶς ἓνα συμπλήρωμα τῆς μέριμνας καὶ τῆς προσοχῆς, ποὺ ὀφείλουν στὴν ψυχὴ τους, ἀλλὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτό. Καλοῦνται νὰ σώσουν κι' ἄλλους, γιὰ νὰ σωθοῦν οἱ ἴδιοι.

«... ἵνα καὶ γὰρ εὐψυχῶ γνοῦς τὰ περὶ ὑμῶν» (Φιλιπ. β' 19). Τίποτε δὲν εἶναι πιὸ τονωτικό γιὰ τὴν ψυχικὴ εὐδιαθεσίᾳ τοῦ ποιμένου, ἀπὸ τὸ νὰ πληροφορηθῆται τὶς προόδους τῶν τέκνων του στὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς. Αὐτὸ τὸ τονωτικὸ ἤθελε κι' ὁ Παῦλος νὰ πάρῃ, στέλνοντάς τοὺς Φιλιππησίους τὸν βοηθὸ του Τιμόθεο, γιὰ νὰ ἰδῆ πῶς ἀθλοῦσαν.

«Τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν, ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές» (Φιλιπ. γ' 1). Ἀκούραστα πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ πνευματικὸς πατέρας στὰ τέκνα του ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἀφοροῦν στὴν ψυχικὴ ἀσφάλεια καὶ προκοπὴ τοῦ ποιμνίου. Οἱ κίνδυνοι κρέμονται διαρκῶς πάνω ἀπ' αὐτὲς τὶς ψυχὲς καὶ διαρκῶς πρέπει ὁ ὑπεύθυνος γι' αὐτὲς νὰ τοὺς ἐξορκίζῃ μὲ τὸ συνεχὲς κήρυγμα, μὲ τὴν ἀδιάκοπη κατήχησι, μὲ τὴ μακαριστὴ ἐπανάληψι τῶν σωτηρίων ὑποθηκῶν, συμβουλῶν καὶ ὑποδείξεων, ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴ Γραφή.

«Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον ἢ ἤδη τετελείωμαι, διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω» (Φιλιπ. γ' 12). Ἡ οὐρανομήκης ἀγιότης τοῦ Παύλου ἦταν διψασμένη γιὰ περισσότερὴ τελειότητα. Δὲν ἐνοιῶθε καθόλου αὐτάρκεια. Καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ναρκισμοῦ δὲν ὑπῆρχε μέσα της. Ὁ Παῦλος, ὁ μέγας ἀκροβάτης τῆς ἀγιότητος, ὁ ἀετὸς ποὺ εἶχε διανύσει ὅλες τὶς ἀποστάσεις κι' εἶχε περάσει πάνω ἀπ' ὅλες τὶς δυσθεώρητες κορυφὰς τῆς ἀγιότητος, δοκίμαζε τὸ αἶσθημα ὅτι δὲν τὰ εἶχε ἀκόμα πετύχει ὅλα, ὅτι δὲν εἶχε τελειωθῆ. Καὶ γι' αὐτὸ κυνηγοῦσε τὴν τελειότητα σὰν κάτι ἀπιαστο ἀκόμη, σὰν ἓνα τέρμα ποὺ ἀπεῖχεν ἀπροσδιόριστα.

Ἄν, λοιπόν, ἓνας Παῦλος εἶχε τόση συναίσθησι ἀτελείας, πόση πρέπει νὰ ἔχουν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν συνεχίζουν;

«Συμμιμηταὶ μου γίνεσθε, ἀδελφοί,.. καθὼς ἔχετε τύπον ἡμῶν» (Φιλιπ. γ' 17). Οἱ ταγοὶ τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ εἶναι οἱ πιὸ ἐκφαντορικοὶ, οἱ πιὸ ἐντονοὶ καὶ πλήρεις μιμηταὶ τοῦ θεοῦ ἀρχετύπου καὶ ὑπογραμμοῦ, ποὺ εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὺς βλέποντας καὶ ὁ χριστιανικὸς λαός, θὰ τοὺς ἀντιγράφῃ στὶς ἀρετὲς ποὺ ἔχουν καὶ θὰ μιμῆται ἔτσι μαζί μ' αὐτοὺς τὸν Κύριο. Ὁ τύπος τῶν πιστῶν εἶναι τὸ ὀλοκληρωμένον ἀντίτυπον τοῦ Κυρίου, ὁ καλὸς ποιμὴν.

«Ἀδελφοὶ μου ἀγαπητοὶ καὶ ἐπιπόθητοι, χαρὰ καὶ στέφανός μου...» (Φιλιπ. δ' 1). Ποιὰ εἶναι ἡ ἀμοιβή, τὸ ἔπαθλο, ἢ χαρὰ κι' ὁ στέφανος τοῦ ποιμένου; Τὶ ἄλλο παρὰ τὰ ἴδια του τὰ πνευματικὰ παιδιὰ, ποὺ ἔχει βάλει στὸν δρόμον τοῦ Χριστοῦ, ἔχει στερεώσει ἐνὰ δόγμα τῆς ἀληθείας, ἔχει σμιλεύσει μὲ κάθε ἐποικοδομητικὸν τρόπο σὲ ὠραία ἀντίγραφα τοῦ Ἰησοῦ. Δὲν ὑπάρχει, ἀσφαλῶς, στὸν κόσμον βαθύτερη καὶ πιὸ ἀπέραντη ἱκανοποίησι ἀπ' αὐτὴν ποὺ νοιώθει ἓνας ψυχουργός, ὅπως εἶναι ὁ ποιμὴν.

«Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας

καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστόν» (Κολασ. β' 8). Πολλοὶ εἶναι οἱ τρόποι, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος προσπαθεῖ νὰ ἀλώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, θραύοντας τὴν ἐνότητά της καὶ κηλιδώνοντας τὴν ἄσπιλη πίστι της. Ἐνας ἀπ' αὐτούς, ἴσως ὁ πιὸ ἐπιζήμιος κι' ὁ πιὸ ἀποτελεσματικός, εἶναι ἡ διείσδυσις στοὺς κόλπους της μὲ τὸ πνεῦμα τῆς θύραθεν σοφίας, πού ὁ Παῦλος τὸ ἀποκαλεῖ ἐδῶ κούφια ἀπάτη. Ὁ Διάβολος, ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου, πασχίζει καὶ τὸ πετυχαίνει σὲ κάθε γενεὰ κατὰ μεγάλο βαθμό,—νὰ συλήσῃ τὴν καθαρότητα τῆς Ὁρθοδοξίας παρασύροντας τὶς διάνοιες στὴν ἰδέαν ὅτι τὸ Εὐαγγέλιο τελειοποιεῖται καὶ συμπληρώνεται μ' αὐτὴ τὴ σοφία κι' ὅτι δὲν χάνει τίποτε ἀπὸ τὴν ἀξία του, ἀλλὰ ἀπεναντίας γίνεται ἔτσι πιὸ καρποφόρο. Πρόκειται, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, γιὰ τὸ πιὸ ὑπουλο ἀπὸ τὰ μέσα πού διαθέτει καὶ χρησιμοποιοῖ ὁ Ἐωσφόρος, γιὰ νὰ ληστῆψῃ τὸν θησαυρὸ τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀπλήν κι' οὐράνια ἀλήθειαν πού εἶναι κατατεθειμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ στὰ ταμεῖα τῶν ψυχῶν.

Προσέξτε, καλὰ, εἰδοποιεῖ ἐδῶ ὁ Παῦλος τοὺς χριστιανούς τῶν Κολλασῶν καὶ πέρα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς χριστιανούς κάθε τόπου καὶ κάθε γενεᾶς. Προσέξτε καλὰ, γύρω σας, διότι ἀσφαλῶς θὰ δῆτε, θὰ ἀντιληφθῆτε αὐτοὺς τοὺς ἀκροβολισμοὺς τοῦ Διαβόλου. Θὰ δῆτε δηλαδὴ ἀνθρώπους ἐμπορουμένους ἀπὸ τὴν κοσμικὴ σοφία, συνειδητὰ ἢ ἀσυνειδητὰ, νὰ θέλουν νὰ πραγματοποιήσουν ἕνα συνοικέσιο μεταξὺ τῆς ἀπλῆς πίστεως καὶ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ἕνα: νὰ σκιασθῆ, νὰ διαστραφῆ, νὰ χαθῆ ἡ πίστις. Κι' ἂν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ πρέπει νὰ γρηγοροῦν καὶ ν' ἀγρυπνοῦν μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον, πολὺ περισσότερο πρέπει νὰ ἔχουν αὐτὴ τὴν ἐγρήγορσιν κι' αὐτὴ τὴν ἀγρυπνίαν οἱ ὑπεύθυνοι, οἱ ἡγέται τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ προφύλαξις τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶναι σήμερον ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ παραμελημένα καθήκοντα, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει βαθειὰ συνείδησις τοῦ πράγματος καὶ πολλοὶ εἶναι ὅσοι ὀλότελα ἀνύποπτοι ἀνακατεῦσιν στὸ Εὐαγγέλιον τὴ σοφίαν αὐτοῦ τοῦ κόσμου, θαρρῶντες ὅτι δὲν εἶναι ἕνα ξένο σῶμα, ἀλλὰ κάτι τὸ χρήσιμον καὶ τὸ ἀναγκαῖον.

Ὁ κλήρος, λοιπόν, πρέπει νὰ αἰσθανθῆ κι' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴν καὶ νὰ δεῖξῃ ἀπέναντι τῆς κοσμικῆς σοφίας τὴν στάσιν πού ἔδειχνε ὁ Παῦλος, πού σὲ πολλὰ σημεῖα τῶν ἐπιστολῶν του βρίσκει τὴν εὐκαιρίαν, μὲ αὐστηρὴν γλῶσσαν, νὰ ξεκαθαρίσῃ αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἡ θύραθεν μόρφωσις δὲν εἶναι βέβαια κάτι τὸ ἀπορριπτέον, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ διεισδύῃ καὶ νὰ παρουσιάζεται ὡς προστάτρια καὶ ὑπόβαθρον τοῦ Εὐαγγελίου. Διότι αὐτὴ ἔχει ὑλικὴν ροπὴν, φέρνει μέσα της, τὰ σπέρματα τῆς ἑωσφορικῆς ὑπερφηφανεῖας καὶ ὀδηγεῖ εὐκόλως στὴν ἀποστασίαν, στὴν αἵρεσιν καὶ στὴν ἀπιστίαν.

*Άλλη ή σοφία τοῦ Θεοῦ, κι' ἄλλη ή σοφία τοῦ κόσμου. Κι' ὄχι μόνο εἶναι διαφορετικές, ἀλλά κατὰ βάσιν κι' ἐχθρές. Διότι ή μία ἐπιζητεῖ τήν καταπάτησι καὶ τήν ἀχρήστευσι τῆς ἄλλης. Ἡ σοφία τοῦ κόσμου, ἀκόμη κι' ὅταν φαίνεται ὅτι ὑποστηρίζει τή σοφία τοῦ Θεοῦ, πάντα εἶναι ἔτοιμη νά σκιάσῃ, νά χτυπήσῃ τὸ Εὐαγγέλιο. Τὸ δὲ Εὐαγγέλιο, «τὰ ἀπλᾶ νοήματα τοῦ Χριστοῦ» ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ ἄλλοῦ ὁ Παῦλος, δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο παρὰ νά μᾶς ἀποσπάσῃ ἀπὸ τήν πονηρὴ γνῶσι καὶ νά μᾶς εἰσαγάγῃ στὶς οὐράνιες ἀλήθειες.

«Οὐκ ἐνὶ Ἑλλήν καὶ Ἰουδαίῳ, περιτομῇ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.» (Κολασ. γ' 11). Ἡ ἀνθρώπινη κοινωνία εἶναι χωρισμένη σὲ ἀνώτερες καὶ κατώτερες τάξεις. Ἐχει καθορίσει διακρίσεις ἀνάμεσα στὰ μέλη της, διακρίσεις πού ἐμπνέονται ἀπὸ γήινες, φθαρτὲς καὶ μάταιες ἀξίες. Στὴ χριστιανικὴ κοινωνία δὲν συμβαίνει καθόλου τὸ ἴδιο. Σ' αὐτὴ ὅλοι ὅσοι τήν ἀποτελοῦν εἶναι τῆς ἴδιας οἰκογενείας, γιατί δὲν συνιστοῦν τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Δὲν λογαριάζονται στὴν Ἐκκλησία χωρισμοὶ κι' ἀποστάσεις ἀνάμεσα σὲ γραμματισμένους κι' ἀγραμμάτους, σὲ πλουσίους καὶ πτωχοὺς, σὲ δούλους κι' ἐλευθέρους, σὲ βαρβάρους καὶ πολιτισμένους, σὲ Σκύθες καὶ Ἑλλήνες. Ὅλοι εἶναι παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ. Κι' ἔτσι, ὁμότιμα καὶ πολὺ ψηλὰ συλλήβδην τοὺς βλέπει καὶ τοὺς συμπεριφέρεται ὁ ποιμὴν.

«Κι' ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ' ὑμῖν ή ἐπιστολή, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικῶν Ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ, καὶ τήν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε» (Κολασ. δ' 16). Οἱ πνευματικοὶ θησαυροὶ τῆς παραδόσεως εἶναι κοινοὶ γιὰ ὅλες τὶς κατὰ τόπους ἐκκλησίες, πού πρέπει νά τοὺς ἀνταλλάσσουν μέσα στοῦ πνεῦμα τῆς τελείας ἀγάπης.

*Ἀπὸ τὸ σημεῖο αὐτὸ φαίνεται καθαρά, ὅτι ὁ Παῦλος εἶχε συναίσθησι ὅτι οἱ ἐπιστολές του, πού ή κάθε μιὰ ἀπευθυνόταν σὲ ὠρισμένη χριστιανικὴ κοινότητα, πραγματικὰ ἀπευθύνονταν σὲ ὅλους τοὺς χριστιανούς ὄλων τῶν τόπων καὶ τῶν γενεῶν.

Πρέπει νά καλλιεργοῦμε αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλομεταδόσεως πού στερεώνει τήν ἐνότητα.

«Ἐγεννήθημεν ἥπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλπη τὰ ἐαυτῆς τέκνα (Α' Θεσσ. β' 7). Τὸ ἀτιμῆτου βαρύτητος ἀποστολικὸ ἀξίωμα, ὅπως καὶ κάθε ἄλλο ἀνάλογο ἀξίωμα στὴν Ἐκκλησία, δὲν πιέζει τὶς ψυχές, δὲν τὶς στενοχωρεῖ, δὲν εἶναι λυπηρὰ αἰσθητό, καθὼς συμβαίνει μὲ τὰ ἀξιώματα τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς πάνω στοὺς λαούς. Ἀνάλαφρο, γλυκό, ἥπιο φαίνεται στοὺς χριστιανούς τὸ

διδασκτικό και τὸ ποιμαντικό ἀξίωμα, γιατί τὸ πλημμυρίζει ἡ ἀγάπη, ἡ τρυφερότης, ἡ στοργή, ὅμοιες, κατὰ τὴν εἰκόνα ποῦ χρησιμοποιεῖ ἐδῶ ὁ Παῦλος, πρὸς τὴν ἀγάπη, τὴν τρυφερότητα καὶ τὴ στοργή τῆς μητέρας ἀπέναντι τῶν παιδιῶν της.

«Οὕτως ὁμειρόμενοι ὑμῶν, εὐδοκοῦμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχάς» (Α' Θεσ. β' 8). Τὸ φίλτρο τοῦ ποιμένου πρὸς τὰ πνευματικά του τέκνα εἶναι ἀπέραντο, ὀλοκληρωτικό, χωρὶς ὅρια. Γίνεται ὄχημα μεταδόσεως ὄχι μονάχα τῶν θησαυρῶν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς ψυχῆς, τῆς ἴδιας τῆς ζωῆς τοῦ ποιμένου, γιατί κι' ἡ ψυχὴ κι' ἡ ζωὴ τοῦ εἶναι ἓνα μετ' ἡ χάρι καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ καὶ μεταδίδεται μαζί τους. Τὰ πάντα τὰ προσφέρει ὁ κληρικός σ' ἐκείνους ποῦ ὁ Θεὸς τὸν κάλεσε νὰ ποδηγετήσῃ, νὰ φωτίσῃ, νὰ στηρίξῃ, νὰ οἰκοδομήσῃ, νὰ ἀναγεννήσῃ στὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ.

«Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ ὁ Θεὸς ὡς ὁσίως καὶ δικαίως καὶ ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν ἐγεννήθημεν» (Α' Θεσ. β' 10). Τὸ ἔργο τοῦ κληρικοῦ, ἂν εἶναι πραγματικά ἀμέμπτο, ἅγιο καὶ σύμφωνα μετ' ὁ Εὐαγγέλιο, μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ λαό, γιατί ὁ κληρικός μετ' ἡ πολιτεία, ποῦ ἀκολουθεῖ, δίνει ἐξετάσεις καὶ πρὸς τὶς δύο αὐτὲς πλευρὰς.

«Νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς στήκετε ἐν Κυρίῳ» (Α' Θεσ. γ' 8). Τὸ ἔργον χαρᾶς, ὁ λόγος, ποῦ κάνει τὸν Παῦλο νὰ νοιώθῃ ὅτι στέκεται ὀρθὸς καὶ ζῆ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶναι ἡ πληροφορία, ἡ βεβαιότης ὅτι οἱ ἀναγεννημένους ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ ψυχῆς βρίσκονται στερεὰ κρατημένους στὸν νόμον τοῦ Κυρίου, δὲν ξέφυγαν ἀπ' αὐτὸν τὸν νόμον. Πραγματικά, ποῖα ἄλλη ἱκανοποίησις, ποῖα ἄλλη ἀγαλλίασις μποροῦν νὰ δώσουν στὸν ἐργάτη τῆς χάριτος περισσότερη αἰσιοδοξία καὶ δύναμι ἀπὸ τὴν ἱκανοποίησι καὶ τὴν ἀγαλλίασι ποῦ προέρχονται ἀπὸ ἓναν τέτοιο ὠραῖο προηγούμενον; "Ὅταν κανεὶς ξέρῃ ὅτι ὁ σκοπὸς του δὲν πῆγε τοῦ κάκου, ὅτι ἡ ἐπιτυχία του δὲν ἦταν παροδική, ἀλλὰ μόνιμη καὶ καρποφόρος, ὅτι ἄφησε πίσω του μιὰ ἀειθαλῆ πνευματικὴ φυτεία, αὐτὸ τὸν κάνει νὰ νοιώθῃ σὲ ὄλο τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆ χαρὰ τῆ ζωῆς.

«Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν» (Α' Θεσ. ε' 12, 13). Σ' αὐτὸν τὸν ὠραῖο στίχο, τὸ "Ἅγιο Πνεῦμα, μετ' ἡ γραφίδα τοῦ Παύλου, ἐξηγεῖ ἀναλυτικά τὴν αἰτία καὶ τὸ περιεχόμενον, ποῦ πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ σεβασμὸς κι' ἡ τιμὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τοὺς ἐργάτες της. Σᾶς παρακαλοῦμε, ἀδελφοί,—λέγει ὁ Ἀπόστολος στοὺς Θεσσαλονικεῖς χριστιανούς—νὰ ἔχετε σαφῆ εἰκόνα στὴν

ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ

8 ΜΑΪΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΘΕΟΛΟΓΟΝ

Ο ΗΓΑΠΗΜΕΝΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ

«Ἰησοῦς σὺν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὄν ἡγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ γύναι, Ἴδε ὁ υἱός σου· εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἴδου ἡ μήτηρ σου». (Ἰω. ιθ' 26-27)

«Ὁ μαθητῆς ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς». Αὐτὸς εἶναι ὁ χαρακτηριστικὸς τίτλος, μὲ τὸν ὁποῖον τιτλοφορεῖται ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ἱερός Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Τὸν τίτλον δὲ τοῦτον φαίνεται ὅτι γενικῶς ἀνεγνώριζον οἱ πάντες περὶ αὐτοῦ, τόσον πολὺ μάλιστα, ὥστε καὶ ὁ ἴδιος, μὲ ὄλην τὴν ἀπλότητα, νὰ ὀνομάζῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡς «τὸν μαθητὴν ὃν ἡγάπα ὁ Ἰησοῦς» (Ἰω. κα' 20) ἀπηχῶν τοιοῦτοτρόπως τὴν κοινὴν ὁμολογίαν καὶ τὴν γενικὴν ἀναγνώρισιν ὅτι ὑπῆρξε πράγματι ὁ ἡγαπημένος μαθητῆς τοῦ Κυρίου. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζωμεν, ἀγαπητοί, ὅτι ὁ Κύριος δὲν περιέβαλε διὰ τῆς ἀγάπης Του τὸν ἀπόστολον—καὶ κατόπιν Εὐαγγελιστὴν—Ἰωάννην χαριστικῶς καὶ προνομιακῶς, ὅπως ὑπάρχουν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων οἱ εὐνοοῦμενοι καὶ προνομιούχοι. Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης ἐκέρδισε καὶ κατέκτησε τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, καὶ τὸν τίτλον

ψυχὴν σας ὄλων ἐκείνων ποὺ κοπιάζουν στὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, τῶν πνευματικῶν σας ἡγετῶν καὶ διδασκάλων. Αὐτοὶ εἶναι τὰ πιὸ ὑψηλὰ καὶ ξέχωρα πρόσωπα στὴν Ἐκκλησίαν σας κι' ἐπομένως εἶναι φυσικὸ καὶ πρέπον γύρω τους νὰ συγκεντρώνεται ἡ προσοχή σας, τὸ ἐνδιαφέρον σας. Προσέχετε, λοιπόν, καλὰ τὸ ἔργο τους καὶ βλέποντας τί κόπους καταβάλλουν γιὰ σας, τυλιχτε τους μὲ περίσσια ἀγάπην. Δὲν σᾶς καλοῦμε ἀπλῶς νὰ τοὺς σέβεσθε καὶ νὰ τοὺς τιμᾶτε, ὅπως κάνουν τὰ ἔθνη γιὰ τοὺς ἄρχοντές τους. Ὁ σεβασμὸς κι' ἡ τιμὴ, ποὺ οἱ χριστιανοὶ ἀπονέμουν σὲ κάθε ἐργάτη τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι κάτι βαθύτερο, κάτι τρυφερὸ καὶ θεῖο, γιατί περιέχει ἀγάπην, υἱική καὶ μάλιστα ξέχειλη ἀφθονη. Αὐτὴ τὴν ἀγάπην, ποὺ δικαιοῦνται οἱ ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ἀπὸ τὸ ἔργο τους ἀνὸ εσὰ σας, τοὺς ὀφείλετε, γιατί σεῖς κι' ὄχι ἄλλοι ξέρετε τὴν ἀξίαν καὶ τὴν πατρικότητα αὐτοῦ τοῦ ἔργου.

ΑΚΥΛΑΣ

τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ, μετὰ τὴν προσωπικὴν του διάθεσιν καὶ τὴν ὀλόφυχον ἀφοσίωσίν του πρὸς τὸν Χριστόν, ὅπως θὰ ἀναπτύξῃ ἡ παροῦσα ὁμιλία.

1. Ἦτο προηγουμένως μαθητὴς τοῦ Προδρόμου, καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου. "Ὅταν δέ, μετὰ τὴν Βάπτισιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν Ἰορδάνην, ὁ Πρόδρομος Τὸν παρουσίασεν ἐπανειλημένως ὡς τὸν ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ (αἶδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ αἶρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου) (Ἰω. α' 29 καὶ 36), δύο μαθηταὶ τοῦ Βαπτιστοῦ ἀκολουθοῦν τὸν Κύριον. Τὸν πλησιάζουν· καὶ μετὰ πολλὴν ἀπλότητα τὸν ἐρωτοῦν «ραβί, ποῦ μένεις»; "Ἐλαβον δὲ τὴν ἀπάντησιν· «ἔρχεσθε καὶ ἴδετε». Καὶ ἦλθον πράγματι καὶ εἶδον ποῦ μένει. Καὶ ἔμειναν μαζί Του τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο μαθητῶν του Προδρόμου, ποῦ ἠκολούθησαν τὸν Κύριον, ἦτο ὁ Ἰωάννης (ὁ ἄλλος ἦτο ὁ Ἀνδρέας). Τόσῃν δὲ ἐντύπωσιν καὶ τόσῃν ἐπίδρασιν ἠσκησεν εἰς τὸν Ἰωάννην ἡ πρώτη αὐτῆ ἐπαφὴ καὶ γνωριμία μετὰ τοῦ Κυρίου, ὥστε, ὅταν ἀργότερον, ὡς Εὐαγγελιστὴς πλέον, ἔγραφε τὸ Εὐαγγέλιόν του, ἐσημείωσε καὶ τὴν ὥραν τῆς συναντήσεως αὐτῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ· «ὥρα ἦν ὡς δεκάτη (Ἰω. α' 40). Αὐτὸ σημαίνει ὅτι διὰ τὸν Ἰωάννην ἦτο ἱστορικὴ ἡ ὥρα αὐτή. Καὶ πράγματι ἦτο ἡ μᾶλλον ἀξιοσημείωτος ὥρα τῆς ζωῆς του. Γοητευμένος πλέον ἀπὸ τὴν προσωπικότητα καὶ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου, αἰσθάνεται ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης ἰσχυρὰν ἔλξιν πρὸς Αὐτόν. Ἡ καρδιά του τὸν ἠγάπησε πολὺ. Ἡ ψυχὴ του Τὸν νοσταλγεῖ καὶ ζητεῖ νὰ δοθῇ εἰς Αὐτόν. Καὶ ἰδοὺ· ὅταν βραδύτερον, παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ὁ Κύριος προσκαλῆ τοὺς «δύο ἀδελφοὺς Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ» νὰ τὸν ἀκολουθήσουν ὡς μαθηταὶ Του, ἦτο ἤδη ἔτοιμος ὁ Ἰωάννης, μᾶλλον ἐπερίμενε μετὰ πόθον πολὺν τὴν εὐκαιρίαν καὶ τὴν πρόσκλησιν αὐτῆν, καὶ μαζί μετὰ τὸν ἀδελφόν του Ἰάκωβον, «εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν ἠκολούθησαν αὐτῷ» (Ματθ. δ' 21-22).

2. Ἐκτοτε ὁ Ἰωάννης ἀφοσιώνεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστόν. Καὶ πολὺ ἐνωρὶς διακρίνεται, μετὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ὡς ἰδιαίτερος τιμώμενος παρ' Αὐτοῦ, διὰ τὸν ζῆλόν του καὶ τὴν ὀλοκληρωτικὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν Θεῖον Διδάσκαλον καὶ Σωτῆρα. Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι εἰς τρεῖς σπουδαίας περιστάσεις τῆς ζωῆς καὶ τῆς δράσεως τοῦ Κυρίου, τὰς ὁποίας τρεῖς μόνον μαθηταὶ παρηκολούθησαν ὡς αὐτόπται,

ὁ Ἰωάννης ἦτο παρὼν ἀπαραιτήτως (μαζὶ μὲ τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον). Τόσον κατὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, ὅσον καὶ κατὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἰακείρου, ὅπως καὶ κατὰ τὰς φρικτὰς ὥρας τῆς ἀγωνίας τοῦ Κυρίου ἐν Γεθσημανῇ, ὁ Ἰωάννης συμπαρίστατο πάντοτε, ὡς ἰδιαίτερος τιμώμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ἐκλεκτὸς μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν Αὐτοῦ.

Ἦλθε δὲ καὶ ἡ κρισιμωτάτη ὥρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἰωάννης ἀπέδειξεν ἐμπράκτως ὅτι ἦτο ὄντως ἄξιος τῆς ἰδιαίτερας ἀγάπης τοῦ Διδασκόλου. Ὅταν ὁ Κύριος συνελήφθη καὶ ἐδικάζετο, καὶ ὅταν κατόπιν ἀνυψῶνετο ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ· ἐνῶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ τὸν ἐγκατέλειψαν καὶ διεσκορπίσθησαν, ὁ Ἰωάννης εὐρίσκεται πάντοτε πλησίον τοῦ Κυρίου. Μένει παρὰ τὸν Σταυρὸν Του μέχρι τέλους. Δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπ' Αὐτοῦ. Δὲν ὑπολογίζει οἰονδήποτε κίνδυνον. Ἀψηφᾷ ἐνδεχομένως θλιβεράς συνεπειάς. Καὶ μένει, πλήρης ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως, παρὰ τὸν Σταυρωθέντα Κύριον.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ ἀξιοθῇ καὶ τῆς ἰδιαίτερας τιμῆς, νὰ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Σταυρωθέντος Χριστοῦ, ὅτι τὸν καθιστᾷ παραστάτην τῆς Μητρὸς Του καὶ ὅτι θὰ εἶναι ἐφεξῆς ἡ Παναγία Παρθένος μήτηρ τοῦ Ἰωάννου καὶ αὐτὸς υἱὸς τῆς, ἐντεταλμένος, ἵνα παραλάβῃ αὐτὴν «εἰς τὰ ἴδια»; (Ἰω. ιθ' 27).

Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ δὴ μετὰ τὴν Πεντηκοστήν, κατὰ τὴν ζωὴν τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τρεῖς ἦσαν «οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι» (Γαλ. β' 9), ἐθεωροῦντο δηλ. στυλοβάται τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μεταξὺ αὐτῶν πάλιν περιλαμβάνεται ὁ Ἰωάννης.

Ἴδου διατὶ εἶπομεν ἐξ ἀρχῆς, ὅτι κατέκτησε τὴν ἐπίζηλον θέσιν τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ τοῦ Κυρίου, ὄχι προνομιακῶς, ἀλλὰ διὰ τοῦ ζήλου του καὶ τῆς ἀφοσιώσεώς του εἰς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν καὶ τὸ διὰ τῆς Ἐκκλησίας συνεχιζόμενον ἔργον Αὐτοῦ.

3. Ἀλλὰ ἀγαπητὸς μαθητὴς τοῦ Κυρίου καλεῖται νὰ γίνῃ πᾶς χριστιανός. Διὰ νὰ γίνωμεν δὲ ἄξιοι τῆς ἀγάπης Του, πρέπει, ὅπως ὁ ἐορταζόμενος ἱερός εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ θεολόγος, νὰ παρουσιάσωμεν ἐκδηλὰ δείγματα τῆς ἰδικῆς μας ἀγάπης πρὸς Αὐτόν. Ὁ Κύριος ἐξηγεῖ ρητῶς ποῖα εἶναι τὰ δείγματα τῆς πρὸς Αὐτὸν ἀγάπης. «Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου καὶ τηρῶν αὐτάς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με», διεκήρυξε κατὰ τὴν ἐσπέραν τοῦ μυστικοῦ Του Δείπνου (Ἰω. ιδ' 21). Πράγματι· ὅσα ἢ παράβασις τῶν ἐντολῶν Του προ-

δίδει ὅπωςδῆποτε ἔλλειψιν ἀφοσιώσεως πρὸς Αὐτόν, τόσῳ ἢ πιστῇ ἐκτέλεισι αὐτῶν, ἀντὶ πάσης θυσίας, μαρτυρεῖ χριστιανὸν ἀποφασισμένον νὰ μὴ λυπῆ ποτε τὸν ἀγαπώμενον Χριστὸν τὸν Σωτῆρα του.

Ἐὰν δὲ ὁ Κύριος ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ ἐνεπιστεῦθη τὴν Παναγίαν Μητέρα Του εἰς «τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα»— ἐνῶ ὑπῆρχον συγγενικά Αὐτῆς πρόσωπα, ὅπως π.χ. οἱ λεγόμενοι «ἀδελφῶθεοι» καὶ «ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου», τὰ τέκνα δηλ. τοῦ Ἰωσήφ ἐκ προηγούμενου γάμου—τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι μετὰ τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ Του ἠσθάνετο δεσμὸν καὶ συγγένειαν ἀνωτέραν. Διότι οἱ μὲν λεγόμενοι «ἀδελφοί» Του δὲν εἶχον ἀκόμη πιστεύσει εἰς Αὐτόν, καὶ ἐπομένως δὲν εἶχον πνευματικὸν δεσμὸν μαζί Του, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης εἶχε τόσην πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς Αὐτόν. Δὲν εἶπεν ἄλλοτε ὁ Κύριος ὅτι «ὅστις ἂν ποιῆσῃ τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς αὐτός μου ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ ἐστίν»; (Ματθ. ιβ' 50)

Ἄς ἐννοήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὅτι αὐτὸν τὸν δεσμὸν τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν ὀφείλομεν νὰ καλλιεργήσωμεν, διὰ τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν Του. Θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς, ἐάν, χάριν τῆς ἀγάπης Του, ἀποφεύγωμεν κάθε παράβασιν τῶν ἐντολῶν Του. Τότε θὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς ἡγαπημένοι Του, ἄξιοι τῆς ἀγάπης Του καὶ πάσης παρ' Αὐτοῦ εὐλογίας καὶ χάριτος, καὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

† Ἄρχιμ.. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑΣ

Ἄς εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Πρὸς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀθηνῶν, τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ Ἱερὰς Ἐπισκοπὰς τοῦ Κράτους, ἐκοινοποιήθη ἡ κατωτέρω Ἐγκύκλιος (48283/109/29/4/59) τοῦ Ὑπουργείου Ἐθν. Παιδείας καὶ Ὀργανισμῶν «περὶ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας πρωτοσυγκέλλων Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν»,

Ἐχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν Ὑμῖν ὅτι διὰ Β. Δ/τος ἐκδοθέντος τῆ 10—4—1959 κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 παρ. 1 τοῦ ἀπὸ 23/31—12—1955 Β. Δ/τος «περὶ ἐφαρμογῆς τοῦ Ὑπαλληλικοῦ Κώδικος ἐπὶ τῶν Ὑπαλλήλων τῶν Νομικῶν Προσώπων τοῦ Δημοσίου Δικαίου», 2) τὴν σχετικὴν πρότασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, 3) τὴν ἐπ' ἀριθ. 158/25—2—1959 σύμφωνον γνωμοδότησιν τοῦ Α.Σ.Δ.Υ. καὶ 4) τὴν ἐπ' ἀριθ. 139/11—3—1959 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, δημοσιευθέντος δὲ τῆ 11—4—1959 ἐν τῷ ἐπ' ἀριθ. 66 (Τ. Α') Φ.Ε.Κ. ἐτροποποιήθη τὸ ἀπὸ 16/3—29/3/1958 Β. Δ/γμα (Φ.Ε.Κ. 43—Α') «περὶ καθορισμοῦ ὁρίου ἡλικίας διορισμοῦ ὑπαλλήλων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν κατ' ἐξαίρεσιν τῶν διατάξεων τῆς παραγ. 1 τοῦ ἄρθρου 16 τοῦ Νόμου 1811/1951 καὶ ὠρίσθη ὁριον ἡλικίας διὰ τὸν διορισμὸν εἰς τὴν θέσιν Πρωτοσυγκέλλων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων καὶ Ἐπισκοπῶν τὸ πεντηκοστὸν (50ὸν) ἔτος τῆς ἡλικίας των.

Ὁ Γεν. Δ/τῆς
ΒΑΣ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἀπεστάλη πρὸς τοὺς Σεβασμ. Μητροπολίτας καὶ Θεοφιλεστάτους Ἐπισκόπους τοῦ Βασιλείου καὶ πρὸς ἅπαντα τὰ Τοπικὰ Τ.Α.Κ.Ε., ἡ κατωτέρω ἐγκύκλιος, σχετικῶς πρὸς τὴν κράτησιν ὑπὲρ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., ἐπὶ τοῦ χορηγουμένου εἰς τοὺς ἡσφαλισμένους δώρου ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ παραθέσωμεν κατωτέρω τὴν ἐπ' ἀριθμ. 101/59 (ἀρ. πρωτ. 46106/20-4-59) ἐπελθούσαν ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀργανισμῶν περὶ χορηγήσεως δώρου εἰς τοὺς ἐφημερίους τῶν Ἱ. Ναῶν ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα καὶ νὰ γνωρίσωμεν ὕμῖν, ἐν συνεχείᾳ καὶ πρὸς τὰς διὰ τῶν ἐπ' ἀριθμ. 70/58 παρ. 3 (ἀρ. πρωτ. 13700/15-12-58) καὶ 75/58 (ἀρ. πρωτ. 14201/30-12-58) παρασχεθείσας ὕμῖν ὁδηγίας, ὅτι τὸ χορηγηθὸν ὡς ἄνω δῶρον εἰς τοὺς ἐφημερίους, Διακόνους, Ψάλτας, Ὑπαλλήλους Γραφ. Ἱ. Μητροπόλεων, τοὺς ἡσφαλισμέ-

νους παρά τῷ TAKE, υπόκειται εἰς κράτησιν 10 ο/ο ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου Ὁργανισμοῦ.

Τὴν κράτησιν ταύτην ὑποχρεοῦνται νὰ παρακρατοῦν οἱ χορηγοῦντες τὸ δῶρον Ἴ. Ναοὶ καὶ λοιπὰ Νομικὰ πρόσωπα καὶ νὰ καταθέτουν αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὸ ὑφ' ἡμᾶς Τοπικὸν TAKE ἐπὶ τῇ ἐκδόσει σχετικοῦ Γραμμ. Εἰσπράξεως, εἰς ὃ σαφῶς δέον νὰ σημειοῦται ὅτι τὸ ἀσφάλιστρον ἀφορᾷ δῶρον ἑορτῶν Πάσχα 1959.

Μετὰ τὴν κατάθεσιν τῶν ἐπὶ τοῦ δώρου κρατήσεων παρὰ πάντων τῶν Ἐκκλησιῶν, Συμβουλιῶν, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Τοπικοῦ TAKE παρακαλεῖται ὅπως συντάξῃ, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν δηλώσεων τῶν Ἐκκλησιῶν, Συμβουλιῶν, καὶ τῶν λοιπῶν Νομικῶν Προσώπων, κατάστασιν ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ ἀναγράψῃ τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν ἡσφαλισμένων τῶν λαβόντων δῶρον, ὡς καὶ τὸ ποσὸν τοῦ δώρου, παραπλευρῶς δὲ αὐτῶν τὸ ποσὸν ὅπερ ἀντιστοίχως κατετέθη κατὰ τὰς ἀνωτέρω δι' ἕκαστον ὡς κράτησις 10%, ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ἐκδοθέντος Γραμμ. TAKE. Τὴν κατάστασιν ταύτην δέον νὰ μᾶς ἀποστείλητε, ἵνα βᾶσι αὐτῆς, προβῶμεν εἰς σχετικὴν χρέωσιν τοῦ ἀτομικοῦ λ/σμοῦ τῶν ἡσφαλισμένων.

Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ταύτῃ δὲν θεωροῦμεν ἄσκοπον νὰ πληροφορήσωμεν ὑμᾶς, ὅτι ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐπὶ τῶν δώρων ἐνεργουμένην κράτησιν 10% ὑπὲρ τοῦ TAKE, ἡ ὑποχρέωσις αὕτη ἐπιβάλλεται διὰ τῶν ἐκάστοτε διαταγῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, ἐν αἷς σαφῶς ὀρίζεται, (ὡς καὶ εἰς τὴν παρὰ πόδας τοιαύτην) ὅτι τὰ δῶρα καταβάλλονται «συμφώνως καὶ πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Κράτους εἰς τοὺς Δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ τὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου χορηγούμενα ἐπιδόματα», ἥτοι ἐν προκειμένῳ συμφώνως πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. Ροπεο 79/59 (ἀρ. πρωτ. 110001/17-4-59) ἐγκύκλιον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν, ἣτις ἐν παραγρ. ΙΧ ὀρίζει ὅτι τὸ ἐπίδομα τῆς παρουσίας υπόκειται δὲ μόνον εἰς τὴν φορολογίαν τοῦ εισοδήματος, εἰς τὰς ὑπὲρ τοῦ Ι.Κ.Α. εἰσφορὰς ὡς καὶ εἰς τὰς εἰσφορὰς ὑπὲρ τοῦ ἀντιστοίχου Ταμείου κωρίας ἢ ἐπικουρικῆς ἀσφαλίσεως».

Σχετικῶς πληροφοροῦμεν ὑμᾶς ὅτι ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰ ὡς ἄνω κατ' ἄρθρον 10 τοῦ Κ.Ν. 5439 αἱ ἀσφαλιστικαὶ εἰσφοραὶ εἰσπράττονται ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἀποδοχῶν τῶν ἡσφαλισμένων μας, ἥτοι κατὰ τὰ παγίως νομοποιηθέντα καὶ ἐπὶ τῶν δώρων ἑορτῶν, ἅτινα θεωροῦνται ὅτι ἀποτελοῦν ἀποδοχάς.

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος
ΚΩΝ. Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αίδεσ. Γιαννουχαγλίδην ἢ Παπαδόπουλον Ἰωάννην, Ἐξοχὴν Δράμας. Θὰ χρειασθῆ πιστοποιητικὸν Μητροφῶν καὶ ἐπομένως πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ ἐνεργήσητε διὰ τὴν ἐγγραφὴν σας. Ἡ προὔπηρεσία, τὴν ὁποίαν εἶχετε εἰς Μ. Ἀσίαν, δὲν ὑπολογίζεται διὰ τὴν συνταξιοδότησίν σας. Δύνασθε ὅμως νὰ λάβετε σύνταξιν, ἐὰν ἀπὸ τοῦ 1923, ὅτε ἤλθετε εἰς τὴν Ἑλλάδα, μέχρι σήμερον ὑπηρετήσατε συνεχῶς ὡς ἐφημέριος, διότι συμπληρῶντε 35ετῆ ὑπηρεσίαν. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 837 δραχ. μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε περὶ τὰς 11.500 δρχ. Τὴν σύνταξιν αὐτὴν θὰ λάβετε ἐὰν ἐξέλθετε τώρα. Τὰ υἱοθετημένα τέκνα δὲν δικαιοῦνται συντάξεως, οὔτε οἱ ἀδελφοί. Σύνταξιν δικαιοῦσθε μόνον σεῖς, ἐνὸςφ εὐρίσκεσθε ἐν ζωῇ. Μετὰ θάνατόν σας ἡ σύνταξις εἰς οὐδένα θὰ μεταβιβασθῆ, ἐφ' ὅσον ἡ πρεσβυτέρα σας ἀπεβίωσε καὶ δὲν ἔχετε γνήσια τέκνα ἀνήλικα. — Αἰδεσ. Γεώργιον Παπασπύρου, Κωστᾶκι Ἄρτης. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἥτις θὰ ἀνέλθῃ εἰς 1005 δραχμάς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ βοήθημα θὰ λάβετε δραχμάς 15.000 περὶπου. Διὰ νὰ λάβετε πλήρη σύνταξιν πρέπει νὰ συμπληρώσετε 35 συντάξιμα ἔτη (ἔχι 35ετῆ ὑπηρεσίαν ἐφημερίου), ἥτοι 35 ἔτη ἐν ἀσφαλίσει. Δεδομένου ὅμως ὅτι τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἰδρύθη τὸν Ἰούνιον τοῦ 1930, ἡ 35ετία θὰ συμπληρωθῆ τὸν Ἰούνιον τοῦ 1965. Βεβαίως δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε τὰ ὑπολειπόμενα 6 ἔτη. Περὶ αὐτοῦ θὰ σᾶς πληροφορήσῃ τὸ Τ.Α.Κ.Ε., εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς ἐπληροφορήθημεν, ἔχετε ὑποβάλει ἤδη σχετικὴν αἰτήσιν. — Αἰδεσ. Γ. Παπαγγέλου, Βερτίσκον. Παρακαλοῦμεν γράψατέ μας εἰς ποῖαν Μητρόπολιν ὑπηρετεῖτε. — Ἐφημέριον τῆς Ἰπικίου (Σπάρτης). Διὰ νὰ λάβετε πλήρη σύνταξιν, θὰ πρέπει νὰ ἔχετε 35 ἔτη ἐν ἀσφαλίσει. Τοῦτο ὅμως εἶναι ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν, διότι τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἔχει ἰδρυθῆ τὸ 1930, ἥτοι ἔχει μόνον 29 ἐτῶν ζωὴν. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας, ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι πλήρης. Θὰ ἀνέλθῃ εἰς 837 δραχμάς μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε περὶ τὰς 11.500 δραχμάς. — Αἰδεσ. Παναγιώτην Σκουζέν, Παλαιοχωράκιον Ναυρακτίας. Παρακαλοῦμεν γράψατέ μας εἰς ποῖαν μισθολογικὴν κατηγορίαν ἀνήγετε. — Αίδεσ. Θεμιστοκλέα Χαραλάμπους Σαλαπασίδην, Λιβερὰ. Ἐφ' ὅσον ἀπὸ τοῦ 1922 ὑπηρετεῖτε τακτικῶς, ἄνευ διακοπῆς, δικαιοῦσθε συντάξεως λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας. Ἐξερχόμενος τώρα τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε ὡς σύνταξιν μηνιαίως δρχ. 837, ἐφ' ἅπαξ δὲ περὶ τὰς 11.500 δραχμάς. Ἐφ' ὅσον εὐρίσκεσθε σεῖς ἐν ζωῇ, οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τῆς οἰκογενείας σας δικαιούται συντάξεως. Μετὰ τὸν θάνατόν σας ἡ σύνταξις σας θὰ μεταβιβασθῆ εἰς τὴν σύζυγόν σας καὶ εἰς τὸν ἀνάπηρον υἱόν σας, ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ ἀναπηρία του ἐπῆλθε πρὸ τῆς συμπληρώσεως τοῦ 18ου ἔτους τῆς ἡλικίας του. — Αίδεσ. Δημήτριον Λίμιον, Λαγκιχῆ Θεσσαλονίκης. Σῆς ἀπηντήσα μεν δι' ἐπιστολῆς. — Αίδεσ.

Ἀχιλλέα Ρένταν, Πυλωρούς Γρεβενῶν. Δύνασθε νὰ λάβετε σύνταξιν τώρα, ἐφ' ὅσον ἔχετε 35ετῆ συνεχῆ ὑπηρεσίαν ἐφημερίου ἐν Ἑλλάδι. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ περιμένετε νὰ συμπληρώσετε 35 ἔτη ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., διὰ νὰ συνταξιοδοτηθῆτε, ἀρκεῖ ὅτι ἔχετε πλέον τῶν 35 ἐτῶν ἐφημεριακὴν ὑπηρεσίαν. Ἐξερχόμενος τώρα τῆς ὑπηρεσίας θὰ λάβετε ὡς σύνταξιν περὶ τὰς 835 δραχμὰς μηνιαίως. Διὰ τὴν σύνταξίν σας ἀπαιτοῦνται τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά: 1) Αἴτησις ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κληρικοσήμου. 2) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ Μητροπολίτου ἢ ἐπίσημον ἀντίγραφον τοῦ γράμματος. 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ Δημάρχου ἢ τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οικογενειακῆς καταστάσεώς σας. 4) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας παρὰ τοῦ οικείου Ταμείου. 5) Τὸ ὑπηρεσιακὸν βιβλιᾶριον ἀτομικῶν μεταβολῶν, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον παρὰ τοῦ οικείου Μητροπολίτου. 6) Βεβαίωσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου ἐκ τῆς ὑπηρεσίας.— Αἶδес. Δ. Χ. Ἀναγνωρίζομένη προγενεστέρα ὑπηρεσία εἶναι ἡ παρασχεθεῖσα πρὸ τῆς ἀσφαλίσεως τοῦ ἐνδιαφερομένου εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., ἀδιαφόρως ἐὰν αὕτη παρεσχέθῃ πρὸ ἢ μετὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ συγκεκριμένως ἢ παρασχεθεῖσα εἰς τὸ Δημόσιον, ὑφ' οἰανδήποτε νομικὴν μορφήν. Ἡ παρασχεθεῖσα εἰς Ν.Π.Δ.Δ. (Δήμους, Κοινότητας, Κρατικὰ Νοσοκομεῖα, Ι.Κ.Α., κ.λ.π.) ὁμοίως ὑφ' οἰανδήποτε νομικὴν μορφήν. Ἡ παρασχεθεῖσα εἰς Νομικὰ Πρόσωπα Ἰδ. Δικαίου ὑφ' οἰανδήποτε νομικὴν μορφήν. Ἡ παρασχεθεῖσα εἰς Τραπεζὰς ἢ εἰς Ἀωνόμους Ἐταιρίας, ἐφ' ὅσον ἡ ὑπηρεσία προσεφέρθη ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας. Ἐὰν ἡ ὡς ἄνω ὑπηρεσία ἐχρησίμευσεν ἢ ἤθελε χρησιμεῦσαι πρὸς συνταξιοδότησιν ὑπὸ τοῦ Δημοσίου ἢ ἐτέρου Ὄργανισμοῦ Δημοσίου ἢ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου, αὕτη δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Ὁ χρόνος τῆς ἀναγνωρίζομένης προγενεστέρας ὑπηρεσίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὴν δεκαετίαν.— Αἶδес. Γ. Γρηγορίου, Λάμυρα Ἀνδρου. Τοῦτο συμβαίνει διότι ὀρισμένοι μοναὶ δὲν ἀκολουθοῦν τὸ ἐφαρμοζόμενον ὑπὸ τῶν Ἱ. Ναῶν Τυπικόν. Μερικαὶ Ἱ. Μοναὶ ἔχουν ἴδιον Τυπικόν, τὸ ὁποῖον καὶ ἀκολουθοῦν. Τοιοῦτοτρόπως ἐξηγεῖται ἡ παρατηρούμενη διαφορὰ.— Αἶδес. Ν.Ε.Π. Πρέπει νὰ ὑποβάλλετε αἴτησιν, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἀναγράφετε: 1) Τὴν εἰδικότητα. 2) Τὸν βαθμὸν τὸν ὁποῖον κατέχετε. 3) Τὸ Σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκετε ὀργανικῶς. 4) Τὸ Σχολεῖον εἰς τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ μετατεθῆτε. 5) Τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ζητᾶτε τὴν μετάθεσιν. 6) Τὸν χρόνον τῆς συνολικῆς ὑπηρεσίας σας εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ 7) Τὸν χρόνον εἰς τὴν τελευταίαν ὀργανικὴν σας θέσιν. Ἡ αἴτησις πρέπει νὰ ὑποβληθῇ τὸ βραδύτερον μέχρι τῆς 31ης Μαΐου 1959 πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὀργανισμῶν. Σχετικὴν Ἐγκύκλιον τοῦ

Υπουργείου σᾶς ἐταχυδρομήσαμεν.— Αἰδεσ. Ἰωάννην Παπάδαν, Δροσάτον. Δικαιοῦσθε συντάξεως δεδομένου ὅτι τὴν 31-12-1958 συνεπληρώσατε τὸ 75ον ἔτος τῆς ἡλικίας σας. Διὰ τὴν συνταξιοδότησίν σας θὰ ἀπαιτηθοῦν τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά, τὰ ὅποια, μέσῳ τῆς Μητροπόλεως σας, θὰ υποβάλετε εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. 1) Αἴτησιν, 2) Ἀπολυτήριο γράμμα τοῦ οἰκείου Μητροπολίτου ἢ ἀντίγραφον τούτου. 3) Πιστοποιητικὸν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος περὶ τῆς ἡλικίας καὶ τῆς οἰκογενειακῆς σας καταστάσεως. 4) Φύλλον διακοπῆς μισθοδοσίας ἀπὸ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. 5) Τὸ ἀτομικὸν βιβλιάριον ὑπηρεσιακῶν μεταβολῶν, συμπληρωμένον καὶ θεωρημένον ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου. 6) Βεβαίωσιν τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ ἐμφαίνεται ἡ χρονολογία τῆς χειροτονίας καὶ ἀρχικοῦ διορισμοῦ, αἱ μεταθέσεις εἰς ἄλλας ἐνορίας κατὰ χρονολογικὴν σειράν, ἡ διάρκεια ὑπηρεσίας εἰς ἐκάστην ἐνορίαν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἐξόδου σας ἐκ τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 813 δραχμὰς μηνιαίως. Ἐφ' ἀπαξ βοήθημα θὰ λάβετε περὶ τὰς 8.500 δραχμὰς. Τὰ τυχόν χρεῖά σας εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. θὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τὸ ἐφ' ἀπαξ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐπισκόπου Νύσσης Γερμανοῦ Πολυζωίδου, Ἐφημέριοι—Ἐνορία—Συμβούλια.—Ἀποστολικῆς Διακονίας, Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης.— Χ., Ἀδελφικά Γράμματα, Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Λειμῶνα» τοῦ Ἰωάνν. Μόσχου (Μτφρ. Θεοδόση Κ. Σπεράντα). Χρυσοστόμου, Διὰ τὴν συντήρησιν τῶν Ἱερῶν. Ἀπὸ τὴν 65 ὀμίλιαν του εἰς τὴν Γένεσιν. (Μτφρ. Ἀνθίμου Θεολογίτη). Βασ. Ἡλιάδῃ, Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ Ἑλληνοσ Πρωθυπουργοῦ εἰς τὸ Φανάρι θὰ θεμελιώσῃ τὴν θέσιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Φώτῃ Κόντογλου, Ἡ Παλαιὰ καὶ Νέα Διαθήκη. Ἀκύλα, Παρὰ τοὺς πόδας Παύλου. Ἀρχιμ. Νικοδήμου Βαληνδρά, Ἐορτοδρόμιον. Εἰδήσεις. Εἰδήσεις τοῦ TAKE. Ἀλληλογραφία.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειῶσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

Δι' οὗ ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὁδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθήναι. Τηλ. 27-689.

*Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Ἱερ. Κων. Πλατανίτης Ὑψηλάντου 66, Ἀγ. Βαρβάρα Αιγάλεω
*Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἰασιῶν 1. Τηλ. 70734.